ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII
CARMINA.

Plurimis quibus hactenus scatebant mendis purgavit, turbata Metra restituit, Notásque cum Novâ Interpretatione Literali adjecit

WILLIELMUS BAXTER.

Subjiciuntur etiam

DUO Vetustissimæ Poetriæ
SAPPHUS
ELEGANTISSIMA ODARIA,

Unà cum

Correctione ISAACI VOSSII:

ET

THEOCRITI Anacreonticum
In MORTUUM ADONIN.

Non siquid olim lusit Anacreon,
Delevit ætas. ——

LONDINI: Apud *Gualt. Kettilby*, ad Insigne Capitis Episcopi, in Cœmeterio D. Pauli. 1695.

Viro Eximio atque Erudito

Dno Tho. Henshaw, *Arm.*

Reg. Societ. Soc. Inclyto.

Willielmus Baxter S.

TAndem, virorum Præstantissime, *Anacreon* meus in lucem prodit, atque fidenter, eo quo est liberali ingenio, Te primum, uti debet, salutat. Quem enim alium commodiùs adiret quam Te, Elegantiarum omnium, siquis alius, Arbitrum atque Censorem Egregium; quem Gratiæ Musæque omnes usquequaq; comitantur, neq; unquam vel in Otio languere, vel Ætatem sentire sinent? Quid quòd & ipse hujus Instituti

tuti Auctor atque Suasor mihi fueris? Tuo enim, Vir Summe, hortatu fisus, ipsâ operis dulcedine dudum captus, hoc qualecunque est operæ in amœnissimum hunc Senem collocare decrevi. Meruerat mehercule, meruerat, lepidissimus iste Scriptor, tot seculorum insciti atque inertiâ indignè habitus, etiam à potiore manu medelam: confido tamen neminem mihi vitio daturum, quòd vel ipse tantam rem aggressus fuerim: quódq; in re tam difficili, imo propemodum deploratâ, satius duxerim aliquantulùm ingenio meo indulgere, atque adeò pro audaculo à nonnullis censeri, quàm cum futili Gallo (Tanaquillum Fabrum dico) quicquid non intelligerem pro falso vel suppositicio habere: quem quidem virum ubique ineptiisse, & nihil usquam Μετὰ τοσαύτης οἰήσεως & δοκησισοφίας videre

videre potuisse; verum in omnibus prorsus fuisse Ὄνον πρὸς λύραν, quod Græcis dicitur, non sine summâ indignatione admiror. Quàm bellè autem res mihi ipsi ceciderit nemo Te vel liquidiùs vel mitiùs judicabit. Quid enim à Candore isto vereri vel possum vel debeo? Ad summum, quodcunque fuerit, haud unquam me pœnitebit hujus opellæ, si vel uni vel alteri; vel etiam si forsan Tibi soli placuero. Tu verò, Vir Optime, siquid nostra & Eruditorum omnium Vota valebunt, semper bene vives & rectè valebis.

ADverte, *Lector*, Anacreontis Numeros esse *Iambicos Dimetros Catalecticos*, Grammaticorum tamen Legibus minùs astrictos, quibus longè vetustiores sunt: ii autem qui ab Anapæstis incipiunt cæteris hilariores & concitatiores videntur.

Ex

Ex Petri Alcyonii libro priore de Exilio.

AUdiebam etiam puer ex Demetrio Chalcocondylâ, *Græcarum rerum peritissimo, sacerdotes Græcos tantâ floruisse auctoritate apud* Cæsares Byzantinos, (*ut integrâ eorum gratiâ*) *complura de veteribus Græcis Poëmata combussérint, imprimísq; ea ubi Amores, turpes Lusus & Nequitiæ Amantum continebantur; atque ita* Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexis *fabellas,* & Sapphûs, Erinnæ, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alcmanis, Alcæi *carmina intercidisse: tum pro his substituta* Nazianzeni *nostri Poemata, quæ etsi excitant animos nostro-*

rum hominum ad flagrantiorem Religionis cultum, non tamen verborum Atticorum Proprietatem & Græcæ Linguæ Elegantiam edocent. Turpiter quidem Sacerdotes isti in veteres Græcos malevoli fuerunt, sed Integritatis, Probitatis, & Religionis maximum dedère testimonium.

Ex

Ex Suidâ de Anacreonte.

Anacreon, Teius Lyricus, *Scythini* filius; alii verò dicunt eum fuiſſe filium *Eumeli*, alii verò *Parthenii*, alii *Ariſtocruti* eſſe putârunt. Scripſit *Elegias* & *Iambos*, omnia Ionica dialecto, Vixit tempore Polycratis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade 52. alii verò Cyri & Cambyſæ tempore ipſum vixiſſe ſtatuunt, Olymp. 25. Cùm autem Teo pulſus fuiſſet ob Hiſtiæi ſeditionem, Abdera urbem in Thracia ſitam habitavit. Vitam autem ſuam in puerorum & mulierum amoribus, & carminibus trranſegit. Conſcripſit autem & *Carmina Vinolenta*, (vinolentiámq; ipſius aperte teſtantia, & temulentiam redolentia) & *Iambos*, & illa quæ vocantur *Anacreontia*.

Hofmannus de Eodem.

Anacreon, Poeta Lyricus, ex Teio Ioniæ civitate, circa 61 & 62 Olymp. Euſeb. Suid. ut ſcriptis, ita & toto vitæ genere ſupra modum laſcivus. Amavit, inter cæteros, puerum, nomine *Bathyllum*, inſigni pulchritudine ſpectabilem. *Horat. Epod. Od.* 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium.

Periit

Periit strangulatus acino uvæ passæ, ut tradit Pl. 7. 7. In honore fuit apud Hipparchum, filium Philostrati, & Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdiam dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus Poema totum amatorium est, ut scribit Cicero, & lasciviæ plenum. Vid. etiam Herodot. *l.* 3. Paus. *in Att. l.* 1. Strab. *l.* 14. Ælian. *hist. var. l.* 9. *c.* 4. Plin. *l.* 7. *c.* 7. Voss. *de Poet. Græc. c.* 4.

Ex Suidâ de Sappho.

Sappho, Simonis filia, alii verò dicunt eam fuisse filiam *Eunomini*, alii *Eurygii*, alii *Ecryti*, alii *Semi*, alii *Camonis*, alii *Etarchi*, alii *Scamandronymi*. Matris verò *Clidis* filia fuit, genere *Lesbia*, ex Ereso urbe, *i. e. Eresia*, Lyrica. Fuit autem Olymp 42. qum & *Alcæus*, & *Stesichorus*, & *Pittacus* fuit. Fuerunt autem ipsius tres fratres, *Larychus*, *Charaxus*, *Eurygius*. Nupsit verò cuidam Cercolæ, viro ditissimo, profecto ex Andro, *i. e. Andrio*, & ex eo suscepit filiam, quæ *Clis* vocata fuit. Ejus verò sodales & amicæ fuerunt tres, *Atthis*, *Telesippa*, *Megara*. Propter quas etiam amoris fœdi, consuetudinésq; suspicionem atque criminationem sustinuit, eóque nomine malè audivit. Ejus verò discipula fuit *Anagora Milesia*, *Gongyla Colophonia*, *Eunica Salaminia*. Scripsit autem *Carmi-*

num

num Lyricorum libros 9. Et prima plectrum invenit. Scripsit autem & *Epigrammata*, & *Elegias*, & *Iambos*, & *Monodias*.

Hofmannus de Eadem.

Sappho, Lesbia insignis Poetria, carminis Inventrix, quod ab ea *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Vossius, existimare posset, *Sappho* vixisse tempore *Archilochi* & *Hipponactis*, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in comœdia induxerit. Sed non hoc majoris putandum, quàm quòd Hermesianax eam scribit amatam ab Anacreonte: cùm Sappho vixerit Olym. 42. Anacreon autem 61. Quare, ut Athenæus observat, *lib.* 13. sunt hi poetarum lusus. Olympiade eadem claruit *Sappho Lesbia*, Poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuisse *Alcæum*, *Stesichorum*, *Pittacum*. Ac facilè cum eo conciliare est, quod Eusebius ad 144 Olymp. Ann. 2. refert. Scripsit *Epigrammata*, *Elegias*, *Iambos* & *Monodias*, è quibus nil nobis supereſt, præter *Hymnum ad Venerem*, & *Odam* 16 versuum *ad Puellam*, quæ ipsi in deliciis erat, quæ duo à Dionysio Halicarnassæo & Rhetore Longino ab interitu vindicata sunt. Elegiam Ovidii, sub nomine Sapphûs præ reliquis ideo insignem, quia ex Sapphûs carminibus, quidquid exquisitioris in illis elegantiæ erat, huc transtulerit, judicant eruditi.

Θεοκρίτυ

Θεοκρίτου Ἐπίγραμμα εἰς Ἀνακρέοντος Ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σαυτοῦ δ' ἄμοτον, εἶτα λέγε, ἐπὰν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ·
Τῶν ποιητῶν * εἶπε τερπνοτάτου φιλοπαίγμονος·
Περαθεὶς δ' ἔχων τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ἐρεῖς ἀηδεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

* Nullus dubito quin pro εἶπε legendum sit εἰπέ. Aliàs nullus conficitur intellectus.

Theocriti Epigramma in Anacreontis Statuam.

Conſidera ſtatuam hanc, ô hoſpes,
Attentè, & dic ubi domum tuam veneris,
Anacreontis imaginem vidi in Teo:
Prioribus eum narra præcellentiorem Lyricis,
Adjecto autem quòd pueris etiam gaudebat,
Omnem virum protinus enarrabis.

ΑΝΑ-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ANACREONTIS TEII

CARMINA.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας·
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἅ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἡμείψατο νεῦρα πρώτα
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν.
Καὶ γὼ μὲν ἡδὺν ἆθλον
Ἡρακλέης· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντιφώνει,
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
[1] Ἥρωες, ἡ λύρη γὰρ
Μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς Γυναῖκας.

Φύσις [2] κέκραται ζωοῖσι· Ὅπλας

[1] Poëta satis venustè Παρομοίῳ usus est in vocibus Ἥρωες & Ἔρωτας. Heroüm genus, auctore *Hesiodo*, in bello Trojano atque Thebano extinctum est. Commodè igitur subjecit Ἥρωες cùm antea *Atridarum*, *Cadmi* atque *Herculis* mentionem fecisset.

[2] Penul-

ANACREONTIS TEII
CARMINA.

In Lyram.

VOlo dicere Atridas:
Volo autem Cadmum canere;
Barbitos autem fidibus
Amorem unum ſonat.
Mutavi nervos nuper
Et Lyram univerſam:
Atque ego quidem canebam labores
Herculis; Lyra autem
Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis
Heroes, Lyra enim meâ
Solos Amores canit.

In Fœminas.

Natura cornua Tauris;

Ungu-

[a] Penultima vocis Κέρατα producitur etiam ab *Orpheo* apud *Proclum*, hoc verſu,

Ταύρεσσι ἀμφοτέρωθε νέω χρύσεια κέρατα.

[a] Vox

'Οπλαὶ δ' ἔδωκεν ἵππωις·
Ποδωκίλω λαγωοῖς·
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων·
Τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτὸν·
Τοῖς ὀρνέοις πέταδ'·
Τοῖς ἀνδράσι [3] φρόνημα·
Γυναιξὶν οὖν ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος
'Αντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
'Αντ' ἐγχέων ἁπάντων.
[4] Νικᾷ γὰρ ὧδε σίδηρον
Καὶ πῦρ, καλή τις ἔσσα.

Εἰς "Ερωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' ἄρκτος ἤδη,
Κατὰ χέρσα πλὼ Βοώτης·
[5] Μερόπων ὃ φῦλα πρώτα
Κάτω, κάτω δαμέντα·
Τότ' "Ερως [6] ὀπισθεὶς μοῦ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.

Τὶς

[3] Vox φρόνημα de *animis*, ſeu *virtute bellica* prorſus accipienda videtur; ſecus ac putavit *Henricus Stephanus*, qui *prudentiam* vertit. Ideò ſubjicitur,
'Αντ' ἀσπίδων ἁπασῶν, &c.
[4] Quippe vim habet expugnandi majorem.
[5] Homines à Poëtis Μέροπες appellantur, non à neſcio

Ungulas autem dedit equis;
Velocitatem pedum leporibus;
Leonibus hiatum dentium;
Piſcibus natandi facultatem;
Avibus volare;
Viris animos;
Fœminis non amplius habebat.
Quid igitur donat iis? Formam.
Pro clypeis univerſis,
Pro haſtis univerſis,
Vincit autem & ferrum,
Et ignem, quæcunque eſt formoſa.

In Amorem.

Mediæ noctis quondam horis,
Vertitur cum Urſa jam,
Per manum Boötæ:
Mortalium autem nationes omnes
Cubant, labore domitæ: (meorum
Tunc amor mihi, repentè præſens factus
Oſtiorum cædebat retinacula.

Quis,

ſcio quo *Merope* Æthiopum rege; neque fortaſſe etiam à diverſitate ſermonis, quod vulgus Grammaticorum autumat; verùm, quod longè ſimpliciùs mihi videtur, à diverſo vultu, quo ſingulæ gentes inter ſe facilè dignoſcuntur.

[6] Ἐπιστάτης de eo dicitur qui de improviſo adeſt; quaſi diceret, *Cùm nihil tale cogitarem.*

Τίς, ἔφλυ, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μοῦ χειμῶνος ὀνείρους;
Ὁ δ' Ἔα; αὐοινος φησί·
Βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δ', καὶ σέλινον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας
Ἀνὰ δ' ὐδὺ λύχνον ἅψας
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὺν
Ἐσορῶ, [7] φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰσίῳ καθίσας
Παλάμαισι χεῖρας ἁπτῶ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δ' χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος [8] μεθῆκε·
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, [9] ἢν ἴ μοὶ νεῦῃ
Βλάβεται βεβαρεῖσα νόσῳ.
Τανύει δ' καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥστερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων.

Ξένε

[7] Vox φέροντα congrua est sensu tantùm; eáque Figura à Grammaticis Σολοικοφανὲς appellatur; neque opus est ut reponatur φέρον δ', quod à *Stephano* factum video.

[8] Verbum

Quis, inquiebam, oſtia mea verberat?
Media mihi diſcindes ſomnia?
Cupido indè, aperi, inquit,
Parvulus ſum, nè metuas:
Pluviâ autem madefio, & illunem
Per noctem erravi.
Ego miſertus ſum hæc audiens;
Et ſtatim lucernam accendens
Aperui, & parvulum quidem
Aſpicio ferentem arcum,
Alaſque & pharetram.
Juxta deinde focum ſedere eum faciens
Palmis meis manus ejus
Refocillabam, ex cæſarie indè ejus
Exprimebam humidam aquam,
Ille autem, ubi frigus ſe remiſit,
Agè, inquit, experiamur
Huncce arcum, in quantum mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò & me ferit
Medium jecur, tanquam œſtrus.
Exſiliit deinde ille cachinnans.

Mi

[8] Verbum μαδῶντα neutraliter accipiendum videtur, ut Κρύος ſit in Nominativo.

[9] Pro ἔξι, quod in Textu fuerat, levi mutatione repoſuimus ἐς τί, cùm Stephanus feciſſet εἴτι, eſt autem τὸ νῦν comice pronuntiandum.

Ξένε, δ' εἶπε. συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μοὐ ἔχει,
Σὺ δ' [10] χαρδίλῳ πονήσεις.

Εἰς ἑαυτόν.

[11] Ἐπὶ μυρσίναις πεσόντες,
Ἐπὶ λωτίναις δ' ποίαις,
[12] Στορέσας θέλω [13] φορεῖνον·
Ὁ δ' Ἔρως χαρᾷ δύσας,
Ὑπὲρ ἀυχένος [14] παπύρῳ,
Μέθυ μοι ἀκρατίζετω.
Τέρπος ἅρμα δ' οἷα
Βίου πρέπει κυλιθεὶς·
Ὀλίγη δ' κεισόμεθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ [15] λίθον μυείζειν;
Τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ
Μύρισον, ῥόδοις δ' κεφάτω

Πύκα-

[10] Καρδίλῳ πονήσεις, signatè dicitur & παροιμιακῶς.

[11] Hoc est, *Fronde super viridi*, ut apud *Virgilium* est, quod tempore æstivo à veteribus factitatum est.

[12] Στορέσας passivum est in voce activâ, quasi se sternens.

[13] Φορεῖνον non solùm propinare sive præbibere est, verùm etiam ebibere, seu vino se proluere, pro diversa significatione Præpositionis φορέω.

[14] Ex Papyro Ægyptiacâ olim conficiebantur navi-

gia

Mi Hoſpes, autem dicebat, unà gratulare;
Cornu illæſum quidem eſt meum,
Tu autem *cor dolebis.*

In Seipſum.

Super Myrtis teneris,
Super Lotinis autem herbis
Stratus volo potare:
Amor deinde tunicam ligans,
Super cervice papyro,
Temetum mihi miniſtret.
Rota currûs enim qualiter
Vita noſtra currit voluta:
Exiguus autem jacebimus
Cinis, oſſibus ſolutis.
Quid te opus eſt lapidem meum inungere?
Quid autem terræ infundere vana?
Me magis, ut adhuc vivo,
Unge, roſis autem caput meum
Necte,

gia, ſtragula & ſervorum veſtimenta: De qua re videſis *Plin. lib.* 9. *Natur. Hiſt.* Huc ſpectat etiam quod occurrit, apud *Juvenalem Sat.* 4.

Succinctus patriâ quondam Criſpine papyro.

Erant autem ſervorum tunicæ humeris nodo quodam alligatæ tempore miniſterii.

[15] Tangit antiquam morem ungendi lapides ſepulchrales pretioſis unguentis, atque etiam libationum Diis manibus identidem factarum.

Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρους,
Πρίν, [16] ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν
[17] Ὑπὸ νεφτέων χορείας
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Εἰς Ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Ἐρώτων,
[18] Ἀναμίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσωμεν,
Πίνωμεν ἄβρα γελῶντες.
Ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος·
Ῥόδον, [19] ἦαρ μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι πρέπει.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἐέθλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζω
Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,

Μεθ'

[16] Ita ex conjectura restitui, cùm antehac nullo planè sensu conceptum esset; Ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, ac si Poëta elegantissimus Amorem inutiliter atque inaniter compellàsset.

[17] Hoc est, ad choreas in Elysio celebratas. Constat enim Præpositionem ὑπὸ hoc in loco in eo sensu esse acceptum, quo apud *Homerum*, *Iliad.* β.

Αἶχος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

[18] Ita restitui cùm antea claudicaret metrum: siquidem

Necte, voca deinde amicam.
Priùs,obsecro te, quàm oporteat me abire
Ad inferorum choreas:
Dissipare volo curas.

In Rosam.

Rosam, quæ Amorum est,
Remisceamus Baccho;
Rosam pulchris foliis
Temporibus nostris aptantes,
Potemus suaviter ridentes,
Rosa, ô præstantissime flos,
Rosa Veris cura.
Rosæ etiam Diis gratæ.
Rosas puer Cythereæ
Coronatur suas pulchras lanas,
Cum Gratiis unà saltans.
Corona igitur me, & lyrâ canam
Juxta tua, Bacche, delubra,

Cum

dem omnes impressi codices habebant, μίξωμεν. Quin & vox Διόνυσ☉ paulò inferiùs pro dissyllaba usurpatur in Παρὲξ σοῖς Διόνυσ☉ σκοῖς. Explicatur etiam sensus hujus versûs in alio Odario, quod Εἰς Κόρ☉ inscribitur;

Ὄρα κἂν στεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κεῖνα πλακέντα.

[19] Ratio metri exigit ut pro Ἔαρ☉ scribatur ἦαρ☉.

[20] Κύρη

Μετὰ [20] Κέρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σπερμένους μὲν κορτάφοισι
Ῥοδίνους Συναρμόσαντες
[21] Μεθύομεν ἀέρα γελῶντες·
[22] Ὑπὸ βαρβίτῳ δ' κέρα
Κατὰ κιονῖσι βρέμονται
Πλοκάμοις φέρουσα [23] θύρσους,
Χλιδαμόσφυρος χορεύει.
Ἀέρα χαίτας σὺν ἅμα κέρᾳ,
Σείοντων αὐτὺ πνεόντων,
Καὶ [24] πηκτίδων ἀθύρων,
Περιχέει λίγεμα ὀμφή·
Ὁ σὺν Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τῆς καλῆς Λυαίης,

[25] Μεθ'

[20] Κέρη βαθύκολπος Poëtæ dicitur cui sunt grandiusculæ mammæ, & quasi sororiantes.

[21] Μέθυομεν hoc loco Anapæstus est: nam tribus syllabis profertur, ut *Tenuia* apud *Virgilium*. Notandum est etiam syllabam ultimam esse positione longam, eò quod veterum nonnulli Aspirationis notam pro consonante habuerint: atque etiam ω per Μεθύουσιν & Poëticam licentiam mutari in ο.

[22] Puella saltatrix subter Barbito esse dicitur, quòd Citharœdi in editiore loco sedere solebant.

[23] Animadvertendum hoc loco hederaceæ coronæ ramulos

Cum puellâ profundo ſinu:
Roſeis corollis
Stipatus ſaltabo.

In Eandem.

Coronas quidem temporibus
Roſeas co-aptantes,
Potemus ſuaviter ridentes:
Subter barbito verò puella,
Hederis infrementes
Cincinnis ſuis ferens Thyrſos,
Tepida malleolos ſaltat.
Molli autem cæſarie unà puſio,
Orificiis ſuaviter ſpirantibus,
Per fiſtulas compactas ludens
Profundit tenuem vocem.
Cupido autem aureâ ſuâ cæſarie
Unà cum pulchro Lyæo,

Unà

ramulos hyperbolicè dici *Thyrſos*, & præpoſitionem κατὰ per τμῆσιν dividi à Participio βρέμοντας, quod latuit Anonymum hujus Scriptoris Editorem, qui hunc locum per errorem intervertit. Nugatur etiam *Tanaquillus Faber*, ut ſolet.

[24] Diſputatum eſt à viris doctis quale inſtrumentum id eſt quod Græci *Pectidas* appellavêre: mihi planè videtur, vel ex hoc ipſo loco, plures fuiſſe tibias vel fiſtulas in unum organum conjunctas, fortaſſe ad formam Fiſtulæ paſtoralis, quam legimus ex ſeptem calamis fuiſſe compactam.

[25] Pro

[25] Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραροῖς
[26] Κῶμον μέτεισι χαίτεων.

Εἰς Ἔρωτα.

[27] Ὑακινθίνῳ με ῥάβδῳ,
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων,
Ἐκέλευσε [28] Συζυγάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀϋτμέων,
Ξυλόχων τε Φαεάγγων
Τεραΐοντα πεῖρεν ὕδρος.
[29] Καρδίη δ' ἔρινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε· κἀν ἀπέσβιλλω.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα [30] σείων
Ἀπαλοῖς πτερυξὶν, ἔπτε,
Σὺ [31] γὰρ ὦ φίλησαι.

Εἰς

[25] Pro χὴ legimus μῶ, poscente Metri lege. Atque hoc quidem Reduplicationis genus huic scriptori admodum familiare est.

[26] Κῶμον efferendum est, ac si esset κόομον, solutâ ω, ut constare possit Anapæstus. Ex hac voce constat Pervigilium Bacchi hâc Ode celebrari. Idem enim est κῶμος Græcis, quod *Pervigilium*, sive *Comessatio* Latinis.

[27] Hyacinthus *Virgilii* Vaccinium est, quod *Salmasius* Iridem esse satis probavit. Erat autem flos iste amori sacer. *Et tinctus viola pallor amantium.*

[28] Συν-

Unà cum pulchra Cythere
Peramabilem ſenibus
Comeſſationem peragit lætus.

In Cupidinem.

Hyacinthinâ me virgâ,
Duriter Cupido gradiens,
Jubebat unà ſecum curſitare.
Dein per celeres me torrentes
Nemorosáque atque valles
Curſitantem trajecit hydrus.
Cor indè meum narem uſque
Aſcendit: & ſum tantùm non extinctus.
Cupido autem frontem mihi ventilans
Mollibus ſuis pennis, dicebat,
Tu etenim neſcis amare.

In

[28] Συνδρομάζειν propriè dicitur, pro veloci curſu unà rapi, ſeu præcipitem unà ferri: eſtque vox lepidiſſima.

[29] Etiam Ventriculus apud veteſtos pro corde habitus eſt, unde Cardiaci dicti qui ſtomacho minùs valebant.

[30] Animo linquebatur *Anacreon* præ nimio Amore.

[31] Τὸ δὲ, admodum ſignatè dicitur & ζωὸν ἔτι, proferendum quaſi diceret, *ut cerno.*

[32] Τὸν

Εἰς Τὸν ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
[32] Γεγανυμβύῳ Λυαίῳ,
Ἐθέλκεν ἄκροισι ταρσοῖς,
Δρόμον ὠκυὸν σκιζανύειν,
Μέλα πλάτεων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δ' παῖδες
Ἀπαλώπεροι Λυαίῳ,
[33] Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ ταὶ καλαὶ σκείναι.
[34] Ἐθέλοντα δ' φιλῆσαι
Φύγον [35] ἐξ ὕπνου με πτῆτες.
Μεμφωμβύῳ δ' ὁ πλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς Περιστεράν.

Ἐρασμίη [36] πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων [37] τοσούτων,

Ἐπ'

[32] Γεγανυμβύον propriè dicitur quod nitet. Γανώματα dicuntur fictilia, quæ tectorio incrustantur, & splendescunt.

[33] Δακέθυμα, vox elegantissima & comicè proferenda.

[34] Vox Ἐθέλοντα proferenda est ὡς ἤδη, valet enim conantem sive aggredientem.

[35] Figu-

In Somnium ſuum.

Per noctem indormiens
Purpuræ marinæ tapetibus,
Nitidus factus Lyæo,
Videbar mihi ſummis pedum palmulis,
Curſum celerem intendere,
Cum virginibus ludens,
Proſcindebant inde me pueri,
Teneriores ipſo Lyæo,
Mordacia mihi dicentes,
Ob formoſas illas,
Volentem deinde oſculari,
Fugêre è ſomno me omnes.
Solus relictus autem miſellus,
Rurſus volui dormire.

In Columbam.

Amabilis Columba,
Unde, unde volas?
Unde unguenta tanta,

Super

[35] Figuratè dicitur ἐξ ὕπνε pro ἐνυπνίε, & παράλκει.

[36] Πέλεια, genus quoddam columbarum erat, colore fuſco, ſive furvo, à πελὸς vel πελειὸς quod veteribus Græcis pullum ſignificabat. Poteſt tamen poëticâ licentia pro quâvis columbâ ſumi.

[37] Fruſtra fuerit hoc loco monere τοσοῦτον leporis causâ poni pro τοιοῦτον.

Ἔα᾽ πέρας θέσθαι,
Γηέεις τε ἢ ψεκάζεις;
[38] Τίς ἔζι σοὶ μελησών;
Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψε,
Πρὸς παῖδα, πρὸς [39] Βάθυλλον,
Τὸν ἄρκτου πᾶσι ἀπήκτων
Κρατοῦντα ἢ τύραννον.
Πέφρακέ με Κυθήρη,
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ᾽ Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν, [40] ὁρᾶις, ὁκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλεύθερον ποιήσειν.
Ἐγὼ δ᾽ ὴν ἀφῇ με,
Θέλω μένων παρ᾽ αὐτῷ.
Τί γὰρ με δεῖ πέτασθαι
Ὄρη τε ἢ κατ᾽ ἀγρὰς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τροφοῦ ἔδω μοὶ ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χερσῖν.

Ἀνακρεόντος.

[38] Pro Τίς ἔζι σοὶ μέλησ᾽ · quod nullum conficiebat ſenſum, levi mutatione Τίς ἔζι σοὶ μελησὼν reſcripſi; cùm *Stephanus* feciſſet Τί δ᾽ ἔζι σοὶ μέλημα.

[39] Βάθυλλος, Hypocoriſma eſt, vel diminutio vocis Βαθυκλῆς.

Super aëre currens,
Et ſpiras & irroras?
Quæ eſt tibi cura?
Anacreon me miſit,
Ad puerum ſuum, ad Bathyllum,
Qui jam eſt univerſorum
Potens atque Princeps.
Vendidit me Cythere
Accipiens parvam cantilenam:
Ego inde Anacreonti
Miniſtro tanta.
Atque nunc, ut cernis, illius
Epiſtolas porto.
Et ait ſe ſtatim me
Liberam facturum.
Ego autem, etſi dimittat me,
Serva manebo apud eum.
Quid enim me opus eſt volare
Per montes & per agros,
Et in arboribus ſedere,
Edentem neſcio quid agreſte?
Nunc edo quidem panem
Abripiens è manibus Anacreontis

Βαθυκλῆς. Erat autem hic *Bathycles* præcipuus Polycratis Samii amaſius.

4° Satis feliciter *Henricus Stephanus* hoc loco reſtituit ὀφῇς pro οἷας, quod erat in membranis, quicquid oggannitat Criticaſter Gallus, *Tanaquillum Fabrum* dico.

Ἀνακρέοντος. αὐτῷ.

Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον οὐ περπίνει.
Πίθοι δ' ἀν χρυσίῳ,
Καὶ δεσπόταιν [41] ἐμοῖσι
Πτερύγεσι συγκαλύψω
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῇ
Τῷ βαρυήτῃ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Λαλιστέραν μ' ἔθηκας
Ἀνθρώπε τῆς [42] κορώνης.

Εἰς Ἔρωτα Κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Ἐγὼ δ' οἱ [43] πρήσσεις
Πόσου θέλεις, ἔφην, [44] τοι
[45] Τὸ τυχὸν ὀνήσιμον;
Ὁ δ' εἶπε [45] δωρίζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὁπόσου λῆις.
Ὅμως δ' ἀν ὠνήθης πολλοῦ· Οὐκ

[41] Pro Ἀνακρέοντα idem *Stephanus* posuit ἐμοῖσι, quem nos optimo jure sequimur; constat enim primâ fronte Ἀνακρέοντα è margine libri, cum maximo metri damno in contextum irrepsisse.

[42] Κορώνη Cornix est, atque etiam Cornicula sive Graculus.

[43] Notandum τὸ πρήσσεις hic esse pro παραχωρούμενον figuratè & comicè, ut Latinis *adstans* pro *præsens*.

[44] Parti-

Anacreontis ipſius,
Bibendum autem mihi donat
Vinum quod mihi propinat.
Bibens autem forſan ſaltavero
Et herum meis
Pennis contegero ;
Cubans verò ſuper ipſo
Barbito dormiero.
Habes omnia, abito,
Loquaciorem me ſtatuiſti,
Mi homo, etiam Cornice.

In Cupidinem Cereum.

Amorem Cereum neſcio quis
Adoleſcens vendebat :
Ego deinde eum adiens
Quanti vis, aiebam, tibi,
Quod tibi fictum eſt, emam?
Ille deinde dicebat Dorice,
Tibi habe eum quanti vis.
Attamen ſi ediſcere velis rem totam,

Non

[44] Particula σοὶ παρέλκει & leporis causà additur, & σωὶ ἥδες pronuntiatur.

[45] Τὸ τανῦν πεδαιδευσικῶς dicitur ad ſequentia, innuit enim ſe adoleſcentulum iſtum habere pro Imaginum Fictore.

[45] Bene Δωριάζων, erant enim Dores ruſticiores & aliquantùm agreſtes.

[46] Σωιοι-

Οὐκ εἰμὶ κηροπήγης·
Ἀλλ' ἐ θέλω [46] Συωικεῖν
Ἔρωτι [47] πυγοστόκτῃ·
Δὸς σῶν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δεαχμῆς καλὸν Συώδυνον.
Ἔρως, σὺ δ' ἐνθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς [48] ταμόντι.

Εἰς Ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων γέρων εἶ.
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄνδρει
Κόμας μὴ σοὶ σόν' ἔσται,
Ψιλὸν δὲ σὸν μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει [49] τὰ παίγνια παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς

[46] Συωικεῖν propriè dicitur pro Συγκαθεύδειν, una dormire.

[47] Cupido hoc loco πυγοστόκτης dicitur: voluit enim ἅπαντα παίζειν, uti aliàs ab Anacreonte dictum est.

[48] Limus

Non ſum ego cerearum imaginum artifex.
Sed nolo unà cubare
Cum amore omnium rerum appetente.
Da igitur, dato eum nobis
Pro drachma, lepidum concubinum.
Amor, tu autem protinus me
Incende : ſin minus, tu ipſe
In flamma colliqueſces.

In Semetipſum.

Dicunt mihi mulieres,
Anacreon ſeneſcis,
Accipiens ſpeculum ſpecta
Comas quidem non amplius eſſe,
Prorſus nudam autem tuam frontem.
Ego verò comas quidem,
Utrùm hic ſint, an jam abierint,
Non novi; hoc autem novi,
Seneſcenti eò magis
Decere lepida ludere,
Quo propiora ſunt ea quæ ſunt fati.

In

[48] *Limus ut hic dureſcit & hæc ut cera liqueſcit,*
Uno eodémque igni, ſic noſtro Daphnis amore. Vir. Ec. 8.
Minatur ei igitur Magica Tormenta.
[49] Oratio ſatis verecunda.

Εἰς Χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω;
Τί σοι λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σου ἢ τὸ κῦφα
Θέλεις λαβὰν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σου
Τὸ γλῶσσαν ὡς ὁ [50] Τηρεὺς
Ἐκεῖνο ἐκθερίξω;
Τί μοῦ καλῶν ὀνείρων,
Τροθρίαισι φωναῖς,
Ἀφῆπασας βάθυλλον;

Εἰς Ἑαυτόν.

Οἱ μοῦ, καλῶ [51] Κυβήβην
Τὸν ἠμάθηλον Ἄττιν
Ἐν ὄρεσι βοῶντα,
Λέγουσιν ἐκμεμῶσθαι·
Οἱ ἢ Κλάρε πρὸς ὄχθας,
Δαφνηφόριο Φοίβε
[52] Λάλον πόντε ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ ἢ τὸ Λυαῖε, Καὶ

[50] *Tereus* ille non præcidebat *Procnes* linguam, sed Philomelæ.

[51] Κυβήβη eadem est quæ & Κυβέλη, nempe *Phrygia* Dea, sive magna Deorum mater, quam adolescens, nomine

In Hirundinem.

Quid tibi vis faciam?
Quid tibi garrula hirundo?
Alas tuas loves
Vis ut prehendens forfice secem?
An magis ut ex ore tuo
Linguam, quemadmodum fecit *Tereus*
Ille, demetam?
Quid à meis lepidis somniis,
Matutinis tuis vocibus,
Abripuisti Bathyllum?

In Seipsum.

Hi quidem, formosam Cybeben
Semimarem Attin
In montibus clamantem,
Dicunt in furorem versum:
Illi autem Clari juxta ripas
Laurigeri Phœbi
Loquacem bibentes aquam
Furentes clamant.
Ego autem Lyæo Atque

mine *Attis*, deperire ferebatur, atque ex amore captum suâ mente fuisse.

52 Constans fuit apud veteres opinio plurimos esse fontes atque fluvios Apollini vel Musis, vel etiam Nymphis sacros, eósque etiam eorum numinibus afflatos fuisse.

53 Non

Καὶ τῆς μύρῳ χορευτείς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μαλλιᾶσαι.

Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι,
Ἔστιν Ἔρωτα φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, οὐκ ἐπείθην.
Ὁ δ' οὐδὲ τόξον ἄρας,
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με παρεκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων,
Θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην
[53] Ἐμπρηνάμην Ἔρωτι·
Ἐβαλλ', ἐγὼ δ' ἀφάμην.
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' ἔσχ' ὅπῃ βὰς,
Ἡμάλλεν, εἶδ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος ἦ καρδίης μοι
Ἔδυνε καὶ με [54] ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω με' ἐχθρὸς; Εἰς

[53] Non abs re fuerit hoc loco adnotare, veteribus Græcis Μάρνω fuisse manum; unde verisimile videtur Latinam

Atque unguento ſaturatus,
Et meâ amicâ
Volo, volo furere.

In Amorem.

Volo, volo amare,
Perſuaſit mihi amor jam amare :
Ego verò dum retinebam animum
Inconſultum, non perſuadebar.
Ille dein protinus arcum tollens,
Atque auream ſuam pharetram,
In prœlium me provocabat.
Atque ego ſumens humeris
Loricam tanquam alter Achilles,
Et haſtam, & ſcutum,
Decertabam Amori.
Mittebat, ego verò fugiebam.
Ut verò non ampliùs habebat miſſilia,
Indignabatur, deinde ſeipſum
Emiſit in jaculum.
Medius verò cordis mei
Demergebat ſe, & me ſolvit.
Fruſtrà verò teneo ſcutum :
Quid enim jacularemur extrà,
Cùm pugna eſſet intrà me ? *In*

Latinam vocem manum deductam fuiſſe, veluti Panis ab antiquo πάλυς.

54 Hoc eſt fudit, ac veluti mortuum extendit.

55 Probabile

Εἰς Ἑαυτόν.

[55] Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος·
Οὐδ' αἱρέει με ζηλοτός,
Οὐδὲ φθονῶ τυραννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπαιθρίω
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' ἄυριον τίς οἶδεν;
Ὡς οὖν ἔτ' οὐδὶ ὄζει,
Καὶ πῖνε καὶ κύβδυε,
Καὶ σοὶ δὲ τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νῆσος λίθῳ τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, [56] μὴ δεῖ σε πίνειν.

Εἰς Ἑαυτόν.

Σὺ μοὶ λέγεις τὰ θήβης,
Ὁ δ' ἀῦ Φρυγῶν αὐτὰς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς [57] ἀλώσεις.

[55] Probabile mihi videtur hanc Oden ab *Anacreonte* conscriptam, eo tempore quo quinque Talenta, quæ à *Polycrate* Samiorum Tyranno dono acceperat, domum remisit, si famæ credendum.

[56] Reposui μὴ δεῖ σε πίνειν, cùm antehac, repugnante Metri lege, conceptum esset, Μή σε δεῖ πίνειν, facili

In Semetipſum.

Nil mihi curæ eſt de *Gyge*,
Illo *Sardium* Rege:
Neque capit me aurum,
Neque invideo Tyrannis.
Mihi curæ eſt unguentis
Irrigare meum mentum:
Mihi curæ eſt roſis
Conſtipare verticem.
Quod hodie eſt mihi curæ eſt:
Quod cras erit quis novit?
Dum igitur adhuc ſerena eſt tempeſtas,
Et bibe & aleâ lude,
Et liba Lyæo,
Ne morbus ſiquis venerit,
Dicat tibi, non oportet te ampliùs bibere.

In Seipſum.

Tu quidem dicis *Thebaica*,
Ille autem *Phrygum* clamores,
Ego verò meas expugnationes.

Non

facili quidem errore. *Stephanus* correxit, Σὺ μὴ 'π πίνειν, ſatis commodé. Sed noſtra neſcio quomodò magis placent: aliorum ſit judicium.

[57] Erat apud Græcos celebris Cantilena, atque Saltationis genus, quæ dicebatur Τεγέας Ἀλωάς, quam infamis ille Nero ad urbis incendium ceciniſſe fertur.

[58] Παυ-

Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, ἐχὲ νῆες·
Σηρικὸς ἢ χρυσὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με,

Εἰς Ποτήριον Ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
[58] Πανοπλίδην μὴ ἐχέ·
Τί γὰρ μάχαιρα καὶμοί;
Ποτήριον ἢ κρῖλον·
Ὅσον δυὴ βαθύσσον,
Ποίει δέ μοι κατ' ἀυτὸ,
Μήτ' ἄστρα, μήτ' ἀμάξας,
Μὴ γυγὸν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδεσι καὶμοί;
Τί δ' ἄστρασι Βοώτης;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' ἀυτὸ,
Καὶ χρυσέους πατῶντας,
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἔρωτας Ϛ Βάχχοις.

Εἰς

[58] Πανοπλίαν dicit Figuratè pro viro aliquo πανοπλίᾳ induto, qualis fuerit vel *Hector* vel *Achilles*, vel siquis alius ex antiquis Heroïbus.

[59] Videor

Non Eques perdidit me,
Non Pedes, non Naves,
Agmen autem novum aliud,
Ab oculis petens me.

In Poculum Argenteum.

Argentum celans
Vulcane, mihi finge
Armaturam quidem nequaquam,
Quid enim mihi cum pugnis?
Poculum verò cavum
Quantum poteris profunda.
Fac autem mihi per illud,
Neque aſtra, neque plauſtra,
Non tetricum *Oriona*:
Quid Pleiadibus mecum eſt?
Quid autem aſtris Boötæ?
Fac vites mihi,
Atque racemos per illud,
Et aureos calcantes,
Unà cum pulchro *Lyæo*,
Cupidinem & Bathyllum.

Εἰς τὸ αὐτό.

[59] Καλὴ τέχνα τάρβυσον
[60] Ἔαρος κύπελλον ἤδύ.
Τὰ ῥοδῶτα περσινὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρυσθω Ὥρλω.
Ἀργύρεον δ' [61] ἁπλώσας,
Ποδῶν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν [62] τελεσθὲν ᾠδικινδ.
Μή μοι [63] ξένον ταράβυσας,
Μὴ φύκτὸν ἱσόρημα.

[59] Videor mihi nonnihil in hoc Odario præstitisse. Erat enim planè *Augeæ stabulum*, quod dicitur. Turbatus sensus, carménque prorsùs elumbe. Quarè Medicas manus admovere satiùs duxi, quàm, cum bono viro *Tanaquillo Fabro*, elegantissimo scriptori fraudem facere, Odámque hanc in suppositititarum numerum referre. Quantum est habere Nasum!

[60] Potuissem hic reponere Ἥρος pro Ἔαρος, nisi compertum habuissem duas vocales, frequentissimè per Συναίρεσιν confundi solere. Obiter autem hic notandum venit, τὸ Ἔαρ hoc in loco pro *Numine* esse habendum; erat enim Horarum præcipua, quam ipse sequenti versu Ῥόδα φέρυσαν Ὥρλω appellat, quámque in poculo suo cælari jubet. Videsis *Orphei* (seu magis *Onomacriti Atheniensis*) Hymnos. Sic etiam inferiùs,

Στεφανηφόρε μετ' Ἥρος
Μέλπομαι ῥόδον στεγνόν.

Erat igitur Ἔαρος κύπελλον, quo *Veri* tanquam Deo libandum fuit.

[61] Ἁπλώσας explicans verti, sive attenuando procudens, ut poculum satis amplum fieret, quo scilicet comportantium grex exprimeretur: τὸ μοὶ festivè additur, & Ζωὸ ἤθει proferendum.

[62] Ani-

In Idem.

Lepida ars cælato
Veris poculum mihi ſuave :
In primis gratas nobis
Roſas ferentem Horam.
Argentum verò explicans,
Compotationem mihi fac jucundam.
Myſteria recuſo:
Ne mihi ineptam cæles,
Ne odioſam Hiſtoriam.

Magis

[62] Animadvertendum eſt apud Græcos etiam vocales breves pro longis haberi, præſertim verò ante liquidas, ut in, Αὐτοῦ δ' ἐλώεια τοῦ χαμάδοσιν, apud Homerum, & in Κέκρατα χὴ ἐγκλίνασι, apud Oppianum ; ſic & in *Perſii* Prologo, *Cantare credas Pegaſeium melos.* Neminem igitur turbare debet primam ſyllabam in πλεκτῇ, & ſecundam in ὑμεναίοις & ἄμπελον, primáſque etiam in Ἔρωτας & Χάριτας, in hac Oda eſſe productas. Denique ultima in Ῥόδα in quarto verſu producitur, quoniam conſonantes aſpiratæ (ob incluſum H) habebantur olim pro duplicibus. Diphthongi etiam αι & οι ſæpiùs à Poëtis corripiuntur, ubi ut ſimplices vocales proferebantur; quod ſemel monuiſſe ſat eſt. Notandum porrò vocem πλεκτὴ ſacras deorum hiſtorias, ſive ſacrorum myſteria atque orgia denotare, quæ vulgò in poculis cælari ſolebant.

[63] Vox ξενὸν hîc non videtur uſurpari pro *exterò* vel *peregrino*, ut putavit *Stephanus*, verùm pro inepto & ἀπεσπουδασμένῳ.

Μᾶλλον πρέπει [64] Διὸς γόνον,
Βάκχον [65] Εὔιον ἡμῖν·
[66] Μύσιν ἅμματι Κύπριν,
Ὑμεναίοις κεροτῦσαν.
Καὶ Ἔρωτας δώδεκας,
[67] Καὶ Χάριτας γελώσας,
[68] Κ' ἄμπελον ὑπτέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν,
[69] Καὶ κέρας ὑπερτεῖς, μοὶ
[70] [71] Ἂν μὴ φοῖβος ἀδύρῃ.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δ' ὁ δένδρε' ὑετῷ,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν.

Τὸν

[64] Prima Syllaba in γόνον producitur ob sequentem liquidam, & vox Διὸς unâ syllabâ proferenda est, satis usitatâ Synæresi. Sic etiam inferiùs,

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος.

[65] Videtur mihi *Euium* Bacchi nomen à *Syrorum* linguâ non deduci, ut aliqui putant; verùm à Græco εὖς, quod *bonum* & *benignum* significat.

[66] Pro Μύσις νάμασι ἢ Κύπρις, fidenter reposui, Μύσιν ἅμματι Κύπριν, levi admodum mutatione, sed necessariâ, sive sensum sive ipsum versum respexeris, qui omnino nullus antehac fuerat. Quinetiam in sequenti versu mutavi Participium κεροτῦσα in κεροτῦσαν, quo cum Κύπριν concordaret.

[67] Pro

Magis fac Jovis prolem,
Bacchum Euium nobis.
Pronubam unà Venerem,
Hymenæis plaudentem.
Et Amores inermes,
Et Gratias ridentes:
Et vitem frondosam,
Racemosam, comantem:
Et Pueros etiam decentes, mihi
Si Phœbus non ipse luserit.

Quod oportet bibere.

Terra nigra bibit,
Bibunt & arbores ipsam,
Bibit mare deinde auras,
Sol inde mare,

Solem

[67] Pro Χάεσιν' Ἐρωῖας rescripsi Καὶ Ἐρωῖας, ut constaret versus: sentio enim τὸ χάεσιν margini olim fuisse affixum, quo intelligeretur vocem πόθεν hic accipiendam esse ἀπὸ τῦ κοινῦ.

[68] Pro Ὑπ' ἄμπελον reposui Κ' ἄμπελον, siquidem proclive fuit Librario aliud agenti ex Κ' effingere ὑπ', nisi sit hoc etiam glossema.

[69] Pro Σωίαπλε κύεις ὑναρετεῖς, nullus dubito quin *Anacreon* ipse scripserit, Καὶ κύεις ὑναρέπεῖς, μοὶ, verùm τὸ Ϛωίαπλε, vocem è margine libri desumptam, (uti superiùs χάεσιν) turbâsse omnia.

[70] Hoc est si satis spatii superfuerit, *Phœbus* ipse mihi cæletur Lyrâ suâ canens.

 [71] Duo

Τὸν δ' ἥλιον σελλώη.
[71] Τί μοι μάχεσθ' ἕταιροι,
Κ' αὖτις θέλοντι πίνειν;

Εἰς Κόρινν.

Ἡ Τθωτάλη πότ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν [72] ὄχθαις.
Καὶ ποῖος ποτ' ὄρνις ἔπλη
Παυδίονος χελιδών.
Ἐγὰ δ' ἔσοπτερον εἶην,
Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὰν ἡμοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω ἡμέσθαι.
Ὅπως σε χεῦτα λάβω,
Μύρον γυάλ ἡμοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ [73] ταινίη ὐμασῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σμάραγδον ἡμοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν μὲ.

Εἰς

[71] Duo posteriores versiculi Ἐγὼ ἤθελ proferendi, præsertim voces μάχεσθ' & θέλοντι.

[72] Ὄχθη & ὄχθος idem sonare etiam Pueri, æque atque *Tanaquillus Faber*, novêre. Constat etiam lapidem, in quem veteres *Nioben* conversam ferebant in *Sipylo* monte stetisse, ubi ut *Ovidius* in *Metamorphosi* sua narrat,

— *Fixa*

Solem autem Luna.
Quid mihi ſævitis Sodales,
Et ipſi volenti bibere?

In Puellam.

Filia Tantali aliquando ſtetit
Lapis Phrygum in collibus,
Et filia aliquando avis volavit,
Pandionis, hirundo.
Ego autem ſpeculum eſſe velim,
Ut ſemper adſpectes me.
Ego Tunica fieri velim,
Ut ſemper geras me.
Aqua volo fieri,
Ut tibi cutem lavem,
Unguentum, mea mulier, velim fieri,
Ut ego te ungam.
Et Tænia mamillarum tuarum,
Et Margarita tuo collo.
Et Solea velim fieri,
Ut tantùm pedibus me conculces.

In

—— *Fixa cacumine montis*
Conſpicitur. ——

[73] **Ταινία μαζῶν**, Zona quædam ſive Cingulum mamillarum erat: hinc apud Virgilium,
Aureæ ſubnectens exſertæ cingula mammæ.

Εἰς Ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναῖκες,
[74] Βρομίου πεῖν [75] ἀμυστί,
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Περιθεὶς ἀνασπάζω.
Δότε δ' ἁβρὸν ἐκείνου
Στεφάνους οἵους πυκάζω,
[76] Τὰ μέτωπα μυροπνέοντα.
Τὸ δὲ κᾶμα τῆς Ἐρώτων
Κεφαλῆς, τινὶ [77] σκεπάζω;

Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τίνα σκιλοῦ, Βάθυλλε,
[78] Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον·
Ἀπαλαὶ ζέφυρον αἴρεις
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτὴν ἐρεθίζει
[79] Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.

Τίς

[74] *Bacchus* Bromii nomen ſortitus videtur ἀπὸ τῦ βρέμειν, *à fremendo* ſcilicet.

[75] Ἄμυστις grandis eſt vini hauſtus, cùm quis Ἀμυστὶ, *hoc eſt, pleno ore,* ſive (uti ea vox ſignificat) *ore non intercluſo* ſe proluit. Eſt enim τὸ μύειν *labia comprimere,* uti in effictione literæ μῦ fieri videmus.

[76] Luculenta eſt iſta coronandi ratio.

[77] Non aſſentior doctis viris qui hic σκεπάσω in Futuro legunt: eſt enim major vis Præſentis & facit ad ἦθος.

[78] Eruditus

In Seipſum.

Date mihi, date meæ mulieres,
Bromii bibere Amyſtin,
Ab æſtu etenim jam
Abſorptus anhelo.
Date deinde, è floribus illius
Coronas quales nectere ſoleo,
Frons enim mea ardet.
Æſtus autem Amorum
In corde meo, quo inumbro?

In Bathyllum.

Juxta hanc umbram, Bathylle,
Sedeto; venuſta eſt hæc Arbor:
Molles autem quatit comas
Tenerrimo ramulo ſuo.
Juxta eam deinde irritat aurem
Fons fluens ipsâ Suadâ.

An

[78] Eruditus vir *Henricus Stephanus* ſatis infæliciter reddidit vocem κάθισον, fecit enim *Statue*, cùm deberet vertiſſe *ſede*.

[79] Proferenda eſt vox πηγὴ ac ſi eſſet πιγὴ, ut ſupra notavimus in κῶμον. Vir magnus *Iſaacus Caſaubonus* fruſtrà fuit, cùm τετρίζει legerit pro ἐρεθίζει in verſu ſuperiore. Vox enim τετρίζει magis convenire videtur *raucarum cicadarum crepitibus*, quàm ſalientis aquæ rivulo. Contra τὸ Ἐρεθίζει mirè convenit cum Πειθῶς, quod ſubjicitur.

[80] Miror

Τίς δ᾽ οὖν ὄρεων πρέλθοι
Καταγώγιον [80] τοιοῦτο ;

Εἰς Χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴης χρυσὸς
Τὸ ζῆν πρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρεον [81] φυλάττων,
Ἵν᾽ ἂν [82] θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ κε δ᾽ πρέλθῃ.
[83] Εἰ δ᾽ ὐδὲ τὸ παρίεσθε
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί δ᾽ μάτην σεναίζω ;
Τί δ᾽ χρόνος προπέμπω ;
Θανεῖν χρεὶ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με ;
Ἐμοὶ χρύσιον πίνειν·
Πιόντα δ᾽ οἶνον ἡδὺ,
Ἐμοῖς φίλοις ζωεῖναι.
Ἐν δ᾽ ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν [84] τὸν Ἀφροδίτην.

Εἰς

[80] Miror neminem advertisse τὸ τοιοῦτον non concordare cum καταγώγιον. Nos tandem τοιοῦτο reposuimus.

[81] Signata vox est φυλάττων, & ζωὴ ἄθεσι proferenda.

[82] Notandum θανεῖν dici pro θανάτῳ, uti τὸ ζῆν pro ζωή.

[83] Ante

An quiſquam igitur videns præterierit
Diverticulum ejuſmodi ?

In Aurum.

Copia ſi quidem auri
Vitam produceret mortalibus,
Durarem ego parcens,
Ut ſiquidem Mors mihi ſuperveniſſet,
Acciperet aliquid & me præteriret.
Sin autem neque emere
Vitam fas eſt mortalibus,
Quid & fruſtra gemo?
Quid & lamenta edo ?
Mors etenim ſi mihi decreta eſt,
Quid aurum mihi prodeſt ?
Mihi contingat bibere:
Bibenti deindè Vinum dulce,
Unà cum ſodalibus eſſe.
Atque in teneris cubilibus
Perficere Venerem.

In

[83] Ante τὸ φρίαδευ repoſui τὸ, metri causâ.

[84] Facetè διωειάζει, ridet enim Dores ut nimis Ruſticos, atque harum ſuavitatum imperitos.

[85] Inter-

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐπίχθιος,
Βιότου πέλον ὁδὸν αἶαν·
Χρόνον ἔγνων οὐ πλάτυν,
Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν σὺν οἴδα.
Μέλει με [85] αἱ φρενίκιδες·
[86] Μηδὲν μοι σὺ ὑμῖν ἔστω.
Περὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ πέλος,
[87] Γελάσω, παίξω, χορεύσω
Μετὰ τῆς καλῆς Λυαίης.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, [88] τί μόχθων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θλίβειν με δεῖ [89] κἄκοντα,
Τί ὦ τὸν βίον πλανῶμαι;

Πίωμεν

[85] Interposui Articulum αἱ, quo constaret metrum.

[86] Lepidè posuit Molossum pro Anapæsto quo animi sui lentorem ostenderet, uti & in priore Tribrachyn atque Dactylum, quo incitatum & curis percitum se indicaret.

[87] Pro Παίξω, γελάσω, posui Γελάσω, παίξω, metri causâ. En aliud exemplum in versu præcedente ejus quod ante dixi; Vocalem scilicet brevem frequenter fieri longam sequente liquidâ.

[88] Haud mihi dubium est, quin *Anacreon* ipse ita scripserit;

In Seipſum.

Quandoquidem mortalis genitus ſum,
Ut vitæ hujus ſemitam peragerem,
Novi tempus quod tranſegi,
Quod autem habeo decurrendũ non novi.
Mittite me, vos curæ:
Nihil mihi vobiſcum ſit.
Priuſquàm prævenerit me Finis,
Ludam, ridebo, ſaltabo,
Unà cum formoſo Lyæo.

In Seipſum

Ubi ego bibo vinum,
Sopiuntur Curæ.
Quid ad me attinent dolores? quid labores?
Quid ad me attinent curæ?
Mori me oportet etiam nolentem;
Quid à verâ vitâ aberro?

Bibamus

pſerit; Τί μοι χρὼν, quod hactenus in libris hæſit, turpiſſimo librarii errore atque inſcitiâ conceptum fuerat.

89 Vide an rectè repoſuimus κἀκοντα ex conjecturâ propriâ: ſiquidem κἂν μὴ θέλω monſtri ſimile erat. Crediderim imperitum exſcriptorem exiſtimâſſe vocem κακοντα abſque accentibus deſcriptam nimis fuiſſe obſcuram, atque ideò ex ſuo malè feriato ingenio κἂν μὴ θέλω ſuppoſuiſſe, unde tamen lectionem noſtram expiſcati ſumus. Potuit etiam eſſe Gloſſema ad oram codicis appoſitum.

90 Etſi

Πίωμὶ δῶ τὸν οἶνον
Τὸν τῦ καλῦ Λυαίυ·
Σωὺ τᾷ δ᾽ πίνειν ἡμᾶς
Εὔδυσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅπᾳ ὁ Βάκχος [90] ἐσέλθῃ,
Εὔδυσιν αἱ μέριμναι·
Δοκίδι δ᾽ ἔχων τὰ Κρίσυ,
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς δ᾽ κεῖμαι,
Παλῶ δ᾽ ἅπαντα θυμῷ.
[91] Ὁπλίζ᾽, ἐγὼ δ᾽ πίνω,
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖνται
[92] Πολὺ κρεῖσσον ἢ γανόντα.

Εἰς

[90] Etsi ἐσίλθῃ ferri possit, credo tamen *Anacreontem* ἐσέλθῃ scripsisse, quod aliàs ita scribere soleat.

[91] Non possum satis mirari, quid *Stephano* in mentem fuerit, cùm hunc elegantissimum versiculum ita reddiderit,

Ad arma currat alter,

Cum

Bibamus igitur vinum
Formoſi Lyæi:
Eodem autem tempore quo nos bibimus
Sopiuntur noſtræ curæ.

In Seipſum.

Ubi Bacchus ſemel intraverit,
Sopiuntur noſtræ curæ:
Fingens verò me habere quæ Crœſi fuêre,
Volo pulchrè canere.
Coronatus inde hederâ jaceo,
Conculcóque univerſa animo.
Ad arma te recipe, ego verò bibo;
Affer mihi poculum, ô puer,
Potum enim me jacere
Multo præſtantius quàm mortuum eſt.

In

cùm ſit meridianâ luce clarius, Poëtam noſtrum puerum ſuum alloqui, atque jubere ei uti ſe tanquam ad pugnam poculis atque vino armet, quò herum ſuum humi proſternat; quod vel ex voce ſubjectâ κεῖσθαι liquidò patet.

[92] Πολὺ κρεῖσσον urbanè dicitur: éſtque Ἀσεϊσμὸς Figura.

[91] Duplex

Εἰς Διόνυσον.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
[93] Ὁ λυσίφρων, ὁ Λύαιος,
Ὅπλα φέρειν ἐς [94] ἀμιδὶς
Ἐσέλθῃ μεθυδώτας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δ' ἔγωγε τέρπνον,
Ὁ παῖς μέγας ἔρασσας·
Μετὰ κόρων, μετ' ὠδᾶς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
[96] Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς πρὸ ἑαυτοῦ Ἐπιφανῆ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε ζωγράφων ἄριστε

Ῥοδίης

[93] Duplex esse potest nominis Lyæi interpretatio; quarum altera exprimitur in voce Λυσίφρων, quòd omnes animi curas *Bacchus* resolvat; altera autem à solvendis uvis, quod fit in torculari, atque tunc *Bacchus* etiam *Lenæus* dicebatur. Hinc est quòd inferiùs legimus,

Μόνον ἄρσενες παῖδες
Σταφυλὰς, λύοντες οἶνον.

Existimo veteres utramque interpretationem esse secutos.

[94] Hæc Ode, siqua alia, Δωριζει, nam simplicem atque

In Bacchum.

Jovis puer eſt Bacchus,
Animorum laxator, Lyæus;
Quando animos in noſtros
Intraverit ille temeti dator,
Docet me ſaltare.
Habeo inde neſcio quid deliciarum;
Ille ego ebrietatis ſtudioſus:
Unà cum crepitibus, unà cum cantu
Placet mihi etiam Venus,
Iterúmque cupio ſaltare.

In Amicam ſuam.

Age pictorum præſtantiſſime,
Pinge pictorum præſtantiſſime,
Rhodiæ

atque ebrioſum Dorem, ſive ruſticum, agit: Quare pro
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς.]
exigente metro, repoſuimus,
Ὅταν φρένας ἐς ἀμάς.
Eſt autem ἀμὰς Doricum pro ἡμέτερας. Et in ſequenti verſu pro εἰσέλθῃ μεθυσθέντας, fecimus ἐσέλθῃ μεθυσθέντας, levi ſanè mutatione, ſed neceſſariâ.

[95] Tollenda vox eſt Ζωὴ ἤθει. Notandum κρότους eſſe fidium crepitus.

[96] In ultimo verſu Poëta Anapæſtum poſuit, quo concitatior & hilarior eſſet Rhythmus.

[97] Haud

[97] Ῥοδίης κοίρανε τέχνης·
Ἀπεύσομ, ὡς αὔ εἶπω,
Γεάφε πὼ ἐμὼ ἑταίρω.
Γεάφε μοι τείχας τοιοῦτον
Ἀπαλάς τε χ᾽ μελαίνας·
Ὁ δ᾽ κηρὸς αὖ δυώτω,
Γεάφε δ᾽ μύρα πνεύσας.
Γεάφε δ᾽ [98] ἐξ ὅλης πρεπῆς,
Ὑπὸ [99] πορφύραισι χαίταις,
Ἐλεφαντίνον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δ᾽ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε·
Ἐχέτω δ᾽, ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως συνόφρυ·
Βλεφαίρων ἵπτω κελαινώ.
Τὸ δ᾽ βλέμμα νῶν ἀληθῶς,
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον·
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθηνίης,

Ἅμα

[97] Haud dubium est quin rectè correxerit *Stephanus* Ῥοδίης pro Ῥοδέης. Fuêre enim *Rhodii* picturâ insignes. En autem iterum vocalem brevem in voce κοίρανε productam ante liquidam consonantem!

[98] Ἐξ ὅλης πρεπῆς dixit, quoniam utraque gena non potuit integra depingi in tabula cerea, uti neque frons: voluit autem unam certè integram poni, quo & ipsa frons conspectior fieret.

[99] Etiam nigri crines flavescere possunt in extremis partibus,

Rhodiæ princeps artis:
Abſentem, ut tibi dixero,
Pinge meam amicam.
Pinge mihi capillos ejus primùm
Et molles & nigros:
Cera deinde ſi id poterit,
Pinge etiam eos ex unguento ſpirantes.
Pinge deinde ex integrâ genâ,
Sub purpureis jubis,
Eburnam ei frontem.
Intercilium deinde ejus ne mihi
Diſcindas, neque planè miſceas:
Habeat autem, uti ea ipſa eſt,
Obſcurè juncta ſupercilia:
Palpebrarum ordinem nigrum.
Oculum inde ejus jam uti debet
Ex igne facito:
Simul cæſium, ut Minervæ,

Simul

partibus, qui eam ob cauſam in ſequenti Odâ Ἠλιώσσα dicuntur, ſive ſolis ortum atque auroram referre. Atq; hic quidem capillorum color olim pro pulcherrimo habebatur.

[1] Sentio τὸ Ζωόφρων planè eſſe neutrius generis, à maſculino Ζωόφρης: neque enim aſſentiri poſſum *Cantabrigienſi* Anacreontis editori, cui βλέφαρα fuêre ſupercilia, ut Ζωόφρων concordaret cum ἴτυν.

Ἅμα δ' [2] ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γεάφε ῥῖνα & πρέιαὶ,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γεάφε χεῖλος οἷα Πειθῦς,
Περικαλέμμενον φίλημα.
Τρυφερῦ δ' ἔσω γλυκείᾳ,
Περὶ [3] Λυγδίνῳ τραχήλῳ,
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλιζον τὸ λοιπὸν αὐτὶὠ,
Ὑποπορφύρεισι πέπλοις.
Διαφαινέτω ὃ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχθ' βλέπω γὸ αὐτίω.
Τάχα κηρὲ & λαλήσῃς.

Εἰς Βάθυλλον.

Γεάφε μοι Βάθυλλον ὕπω,
Τὸν ἔταιρον ὡς διδάσκω.
[4] Λιαζὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὺ ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας,
Ἕλικας δ' ἐλευθέρες μοι

Πλοκάμων

[2] Ὑγρὸν planè est quod Latini *corruptum* vel *fractum* nominant. Is enim *oculus* ὑγρὸς Græcè dicitur, quem *Persius* vocavit *Patrantem ocellum*. *Faber* est ineptissimus.

[3] Λύγδινος dicitur à Λύγδος, qui locus erat in Pa-
ro

Simul corruptum, ut Cytheres.
Pinge naſum ejus atque genas,
Roſas lacti miſcens.
Pinge labium uti Suadæ,
Provocans oſculum.
Delicatum inde infra mentum,
Circum Lygdinum collum,
Gratiæ volanto cunctæ.
Tu veſtito deinceps illam
Subpurpureis pallis.
Transluceat autem carnis ejus
Exigua pars, corpus ejus quale ſit arguens.
Bene habet: Video enim eam ipſam:
Fortaſſe tu cera & loqueris.

In Bathyllum.

Pinge mihi Bathyllum ita,
Sodalem meum, ut te doceo.
Nitidas comas ejus facito,
Interioribus quidem partibus nigras,
Extremis autem Solem referentibus.
Flexus autem liberos mihi

Cincinno-

ro inſulâ, undè candidiſſimum marmor effodi ſolitum.

[4] Tanquam unguento delibutas, atque inde refulgentes: ob eandem cauſam paulò inferiùs frons ipſa ἀστεσίδης dicitur eſſe.

Γλυκάμων, ἁπάντα Σωθεὶς,
Ἀφὲς ὡς θέλυσι κεῖθεν.
Ἀπαλὸν ὃ δ' ὁροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
[5] Κυμοτέρη δ' ἐρεμνόντων.
Μέλθω ὄμμα [6] γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκον,
Τὸ δ' ἀπὸ καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα δὴς [7] τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἄνω ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδίνῳ δ', ὁπόϊα μᾶλον,
Χνοΐῳ ποίει παρείω.
[8] Ἐρύθημα, ὡς δὲν, Αἰδοῦς,
Δίωσαν βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δ' χεῖλος σὸν ἔτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσῃς.
Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς
Τὸ δ' ὀδὼ, ὁ κηρὸς ὠυτὸς

Ἐχέτω

[5] Color cyaneus idem est qui & cœruleus: est autem Cyani flos inter notissima.

Ἡ χ' κυανέμπεπλος ἀπ' ὄρεσφι νεῦσε Κρονίων,
de *Jove*, sive *Cælo*, dicitur apud Homerum.

[6] Τὸ γοργὸν, *horrificum* sonat, unde *Gorgones* nomen suum traxêre.

[7] Articulus τὸ in Accusativo est in utroque versu: est enim Ellipsis præpositionis διὰ.

[8] Est

Cincinnorum ejus, absque ordine componens,
Sine ut volunt jacere.
Teneram inde atque roscidam
Cingat frontem supercilium,
Cœruleum magis draconibus.
Nigrum ejus lumen & sævum esto,
Mixtum tamen sereno:
Hoc quidem à Marte trahens,
Illud autem à formosâ Cytherâ.
Ut aliquis propter hoc quidem metuat,
Ob illud autem spe pendeat.
Roseam deinde, uti malum,
Lanuginosam facito ejus genam:
Ruborem Pudicitiæ,
Quantùm potes addere, facito.
Labium dein illius nondum novi
Quâ mihi ratione facies;
Tenerum sit onustúmque Suadâ.
Ut verbo omnia dicam, cera ipsa

Se

[8] Est figura Hyperbaton: hujusmodi enim est ordo, Ποίησον ἐρύθημα Αἰδοῦς, ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν. Occurrit etiam ejusmodi Hyperbaton ad finem hujus Odes in istis,

Τὸν Ἀπόλλωνα ϑ τοῦτον,
Καθελὼν ποίει, Βάθυλλον.

hoc est, Καθελὼν τὸν Ἀπόλλωνα ποίει τοῦτον Βάθυλλον.

[9] Λαλῶν

Ἐλέτω [9] λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα ᾧ πρόσωπον ἔσω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος πλῆλυθεν,
Ἐλεφηνόρος πρόχηλος,
[10] Μεταμάζιον ᾧ ποίει
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ,
Πολυδρυκέος μηρὰς,
Διονυσίῳ ᾧ νηδύν.
Ἀπαλῶν δ' ὕφηδε μηρῶν,
[11] Μηρῶν τοὶ πῦρ ἐλόντων,
[12] Ἀφελῆ ποίησον αὐτῷ,
Παφίῃ δέλυσμα ἥδη.
Φρονερῇ ἔχῃς ᾧ πίνειν,
Ὅκ μὴ τὰ νῶτα δέξαι
Διώσας· τὰ δ' ἰῷ ἀμείνω.
Τί μα δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μαθὼν ὅσον εἴσῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα ᾧ, τεῦτον,
Καθελών, ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γεάφε Φοῖβον ὐκ Βαθύλλε.

Εἰς

[9] Λαλῶν σιωπῇ, idem est atque Τάχα κηρὲ ϗ λαλήσεις, in superiore Odâ.

[10] Μεταμάζιον ea pars pectoris est, quæ ad mammillas pretingit: notum est μετὰ esse Ionibus pro σύν.

[11] Nequaquam assentior *Henrico Stephano*, hoc loco reponenti μαλεερὸν pro μηρῶν· ista enim Reduplicatio est

Se habeat tanquam loquens silentio.
Amplus deinde vultus esto.
(Adonidis autem quod fuerat omisi)
Eburnum sit ejus collum.
Pectus inde ejus facito
Geminásque manus Mercurii,
Pollucis verò femora,
Bacchicúmque ventrem.
Tenera inde super femora,
Femora illa ignem in se habentia,
Apertum facito pudendum,
Paphiam appetentem primulúm.
Invidam autem fortitus es artem,
Quòd non etiam terga ostendere
Vales: essent hæc adhuc meliora,
Quid opus est me pedes docere?
Accipe mercedem quantum dixeris.
Apollinem deinde detrahens,
Eum facito Bathyllum.
Sin autem Samum unquam veneris,
Pinge Phœbum ex Bathyllo.

In

est & elegans & vati nostro consueta; & Spondæus est illi satis familiaris pro Anapæsto. Quid quòd si solvatur μηρῶν in μεϱῶν constabit etiam Anapæstus?

12 Τὸ ἀφελὲς non solum *simplex* est, verùm etiam *nudum* & *apertum*: sic inferiùs legimus,

Ἀφελῶς ἔλαμψε Τιτάν.

13 Frustra

Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι σεφθμοῖσι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκεν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ λύτρα φέρουσα,
Λύσασ τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ γὰρ,
Δουλεύειν δεδίδακται.

Εἰς Ἑαυτόν.

[13] Ἄφες με, τὰς θεὰς σοὶ,
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί·
Θέλω, θέλω μεθύσθαι.
Ἐμμένετ' [14] Ἀλκμαίων τε
Χ' ὁ [15] λιθόφρυς Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ γὰρ μηδένα κλαίω,

Πιὼν

[13] Frustra se torserunt Interpretes, ad hunc locum, dum suspicati sunt subesse nescio quid mendæ, quam ego nullam censeo. Est enim τοὺ θεὺς Græcis admodum familiare pro νὴ τοὺ θεὺς; etiam pueri nôrunt. Τὸ σοὶ autem παρέλκει, & leporis causâ adjicitur verbo ἄφες loco suppositi. Dicit etiam ἄφές σοι pro ἄφες σε, ζωὴ γάρ. Sic etiam aliàs ἴδη τι.

Quod

In Cupidinem.

Muſæ quondam Cupidinem
Vincientes coronis ſuis,
Pulchritudini tradiderunt.
Et jam Cytherea
Quærit pretia ferens,
Solvere Cupidinem.
Etſi ſolvat quidem aliquis eum
Non tamen ille exit, manebit autem:
Servire jam didicit.

In Seipſum.

Permitte me, per deos, tibi,
Bibere, bibere Amyſtin:
Volo, volo furere.
Inſaniebat Alcmæónque,
Et albis pedibus Oreſtes,
Matribus ſuis occiſis.
Ego verò nemine occiſo,

Epoto

[14] Quòd *Eriphylen* matrem occidiſſet, juſſu *Amphiarai* patris, qui ab eâ in certam necem prodebatur.

[15] *Oreſtes* ab *Anacreonte* Λευκόπους dicitur, quo pacto *Thetis* ab *Homero* Ἀργυρόπεζα. Conſtat enim antiquis temporibus etiam Heroas & Heroinas nudis pedibus inceſſiſſe.

[16] *Hercules*

Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μεμιλῆσαι.
Ἐμάνεν[16] Ἡρακλῆς ποτὲ,
Δεινὰ κλονῶν φαρέτρην
Καὶ τόξον Ἰφίτειον,
Ἐμάνετο ποτὲ Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος[17] καταύχων
Τὸν Ἕκτορος μάχαιραν·
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ σέμνα τὰ τοιαῦτα χάρτας,
Οὐ τόξον, ἢ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆσαι.

Εἰς τὸς Ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάμπτα δένδρεων
Ἐπίσασαι καταιπεῖν,
Εἰ[18] ἡμαθώδες εὑρεῖν
Τὸ πᾶς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ πρὸς ἐμοῦ Ἐρώτων
[19] Μόνον ποιῶ λογισθῆν.
Γερῶν μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές.

Καὶ

[15] *Hercules* furens *Iphitum* occidit, eúmque arcu atq; pharetrâ ſpoliavit.

[17] Τὸ καταύχειν, quod *ceruſcare* ſignificat, mihi non videtur deduci, ut Grammatici produnt, à καύχη *ramus*

Epoto verò rubro vino,
Volo, volo furere.
Insaniebat Hercules olim,
Gravem concutiens pharetram
Atque arcum Iphiteum.
Insaniebat olim Ajax.
Unà cum scuto coruscans
Hectoris ensem.
Ego verò tenens poculum,
Et sertum hoc cæsarie meâ,
Non arcum, non gladium,
Volo, volo furere.

In Amores suos.

Si folia cuncta arborum
Nôsti ordine recensere;
Si quantum est arenarum
In toto mari, reperire;
Te meorum Amorum
Unicum facio calculatorem.
Primùm quidem ex Athenis
Amores viginti pone,

Et

mus, verùm potius à κεφὶς quod est *caput*, & δινῶν *volvere*.

18 Ἡμαθῶδες, subsantivè ponitur pro ἄμαθος, quasi diceret, *quantum est arenarum in universo mari?*

19 Vox tollenda est ζωὴ ἦθες in voce μόνον.

20 Ὀρμαθὸς

Καὶ πεντηκόδεκ' ἄλλας.
Ἔπειτα δ' ὃν Κορίνθου,
Θὲς [20] ὁρμαθὸς Ἐρώτων·
[21] Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅσαι καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει ἢ Λεσβίας μοι,
Καὶ μέχρι τῆς Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδου τε,
Διηλίας Ἐρωτας.
[22] Τί φής; ἀεὶ ἥρως θές.
Οὔπω Σύρας ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτας, ὅπου πόλεσιν
Ἔρως [23] ἐπορχάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τὰς ἐκτὸς αὖ Γαδείων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
Ψυχῆς ἐμῆς Ἐρωτας. Εἰς

[20] Ὁρμαθὸς signata vox est, & significat *longam seriem atque ordinem.*

[21] Post Ἀχαΐης subintelligitur πόλις: siquidem Corinthus Achaiæ Metropolis est, quam Achaiam etiam *Homerus* καλλιγυναῖκα appellavit. Notum est illud,

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

[22] In hoc versu mirè cæcutiunt omnes: qui tamen ni fallor, facillimè restituitur. Impressi codices ita se habent. Τί φής, ἀεὶ ἡρωδεές. Vide jam annon omnia plana fiant. Cùm *Anacreon* Διηλίας Ἔρωτας nominâsset, Λογιστὴς ille, sive Calculator *Anacreontis*, quem modò alloquutus

Et quindecim alios.
Deinde ex Corintho,
Pone integras catenas Amorum.
Achaiæ etenim eſt,
Ubi formoſæ mulieres.
Pone deinde Lesbios mihi,
Et uſque ad Ionas,
Et Cariam & Rhodum,
Bis mille Amores.
Quid ais? Aſſiduò cerâ pone.
Nondum Syros tibi dixi,
Nondum Deſideria Canobi,
Non omnia in ſe habentis
Cretes, ubi per urbes
Cupido orgia ſua celebrat.
Quid opus tibi me numerare
Eos qui ſunt extra Gades,
Bactriáque & Indos
Animi mei Amores. *In*

loquutus eſt, immani numero planè territus, Poetam properanter interpellat: τί φής; inquit, cui *Anacreon* fidenter atque pertinaciter reſpondet, ἀεὶ κηρῷ θές, hoc eſt, *ſemper pone in cerâ*, ſive *cereâ tuâ tabulâ*. Quaſi diceret, longè major numerus adhuc reſtat, imo propemodum infinitus. Bis ante voce θὲς uſus eſt, & ſemel πρὸς πόθεν, unde hanc emendationem hauſimus: neque quicquam detraximus præter unum ἴωτα, quod tamen ſperamus non fraudi fore.

[23] Ἐπορχήσεται, *ſacra ſua celebrat*: ſiquidem cujuſvis Dei ſacra Orgia dicebantur. Noſtri homines dicerent, Where he keeps his Holy-day.

[24] Iſta

Εἰς Χελιδόνα.

Σὺ μὴν, φίλη χελιδών,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος,
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἐμοὶ δ' ἀεὶ πλέκει μόλυ
Ἐν καρδίῃ καλιλύ.
Πόθος δ' ὁ μὴν πέρυσι,
Ὁ δ' ὢν ἔτι ἀκμαιὸς,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐμοὶ δὲ εἰς μικρὸς
Οἱ μείζονες πρέφυσιν.
Οἱ δ' ταφέντες αὖθις,
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
[24] Τί μῆχος οὖν γλύπται;
Οὐ γὰρ ἀέναος τοσοῦτος
Ἐμοῖς [25] ἐκβοῆσαι.

Εἰς

[24] Ista ζωὴ ἤδει proferenda sunt: quasi diceret, Sum planè immani numero oppressus & à pergendo dererritus.

[25] Scitè ἐκβοῆσαι posuit pro ἐξαριθμῆσαι: veretur enim

In Hirundinem.

Tu quidem, amica hirundo,
Annua hinc profecta,
Æstate plectis nidum,
Hyeme autem abis evanida
Vel ad Nilum, vel ad Memphin.
Amor autem perpetuò plectit
In corde meo nidum.
Desiderium verò hoc quidem jam pennatum est,
Illud autem adhuc ovum est,
Hoc rursus modò semiexclusum.
Clamor autem fit perpetuò
Hiantium pullorum.
Amorculos dein parvulos
Majores alunt.
Hi deinde simul atque educati sunt
Rursus pariunt alios.
Quid de me fiet ergo?
Non enim suppetunt mihi vires, tot
Amasios eboare.

In

nim delicatulus *Anacreon* & parùm sobrius, ne tam longo carmine ravim sibi contrahat. Quàm bellus est *Tanaquillus Faber*, cùm hanc vocem recentioris ævi esse somniat, adeóque vix Græcam!

Εἰς Κόρην.

Μή με φύγῃς, ὀρῶσα
Τὴν πολιὰν ἔθειραν.
Μηδ' ὅτι σοι παίρεσιν
Ἄνθος ἀκμαῖον [26] ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα [27] διώξῃς.
Ὄρα κἀν σεφθμοισι,
Ὅπως πρέπει τὰ λύκῳ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς Εὐριπίδην.

Ὁ Ζεὺς ὅτος, ὦ παῖ,
Ζεὺς μοι δοκεῖ [28] τις εἶναι,
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Περᾷ δ' πόντον ὑρωὺ,
Τέμνει δ' κῦμα χηλαῖς·
Οὐκ ἀν δ' ὁ Ζεὺς ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης [29] ἐλάθεις
Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς

[26] Etsi tres sint Ὧραι, *verna* tamen *tempestas* simpliciter Ὥρα dicitur: atque hinc etiam *Juventa* per Tralationem Ὥρα appellatur, atque etiam *Forma*.

[27] Διώξῃς vox comica & festiva est, à rusticis & pastoribus accepta, qui pecora sibi molesta canibus à finibus suis abigere solent. Quid opus est me iterum admonere *Fabrum* nihil videre? [28] Par-

In Puellam.

Ne me fugias, quod videris
Canam meam cæſariem.
Neque quoniam tibi præſens eſt
Flos integer Juventæ,
Meas delicias à te abigas.
Aſpice & in corollis
Ut decent candida
Roſis Lilia intexta.

In Europam.

Taurus iſte, ô puer,
Jupiter mihi videtur neſcio quis eſſe.
Fert enim circum terga ſua
Sidoniam mulierem;
Trajicit autem pontum latum,
Dividítque fluctum ſuis unguli s.
Haud quiſquam taurus alius
Ex armento aufugiens,
Enavigaret mare,
Niſi unus ille.

In

[28] Particula πὶς παρέλκει, éſtque Figura Ἀσυίσμός.

[29] Ἐλαθεὶς paſſivum non eſt, ut ſenſit *Stephanus*, qui *abactus* vertit: ἐλαύνεσθαι propriè dicitur de pecoribus, qui à paſcuis vagantur, vel quovis modo ab armentis amoventur.

[30] Fa-

Εἰς τὸ ἀνεμμύως ζῆν.

Τί μὲ τὰς νόμους διδάσκεις,
[30] Καὶ ῥητέρων [31] αἰάγκας ;
Τί δέ μοι [32] λόγων τοσούτων,
[33] Τῶν μηδὲν ὠφελούντων ;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἀπαλὸν πύμα λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ σέφουσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ· βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
Τλῶ ψυχλύ με κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα [34] καλύπτεις.
Ὁ γαιὼν σὸν ὀπιδυμεῖ.

Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ φαένεται,
Χάριτες ῥόδα [35] βρύουσι.
Ἴδε πῶς κῦμα γαλάσης

Ἀπα-

[30] Facetè usus est Spondæo pro Anapæsto in initiis quatuor hujus odæ versiculorum, quo animi sui otio dediti lentorem atque marcorem ostenderet.

[31] Ἀνάγκας dixit Rhetorum & Caussidicorum Argumenta, Strophas sive Argutias. Est enim idem Ἀνάγκη quod Αἰτία sive Causa : Dicimus enim διὰ πολλὰς ἀνάγκας aquè ac διὰ πολλὰς αἰτίας.

[32] Λόγος aliquando Græcis est fabula prolixa atque inanis,

In remisse esse vivendum.

Quid tu me leges doces,
Rhetorúmque argutias?
Quid verò mihi à tot logis redit
Ad nihil valentibus?
Magis doce me bibere
Molle potum Lyæi:
Magis doce me jocari
Cum aurea Venere.
Cani jam circumeunt mihi verticem.
Porrige aquam: infunde vinum, ò puer:
Animam mihi stupentem effice.
Brevi non vivum condis:
Qui mortuus est nil concupiscit.

In Ver.

Aspice ut vere apparente,
Gratiæ rosas effundunt.
Aspice ut jam fluctus maris

Lenitur

inanis. Notandum est etiam hîc esse Ἐλλειψιν Præpositionis ἀπὸ vel ἐκ & verbi ὄζει.

33 Τῶν μηδὲν ὠφελούντων, urbanè dicitur, sicuti illud apud *Horatium*; *Et quæ nihil attinent.*

34 Scitè ponitur Præsens pro Futuro: habet enim πόθος.

35 Crediderim à Græco βρύειν deduci Latinum *ruere*, præsertim ubi *propellere* & *prorueve* sonat.

Ἀπαλωτέρη χαλήνη.
Ἰδὲ πῶς νῆσοι κολυμβᾷ·
Ἰδὲ πῶς [36] χέρανος ὀδεύει·
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτώ·
[37] Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν [38] ἔργα.
[39] Καρποῖσι χάρα τρομεῖται·
Καρπὸς ἐλαίας τρομεῖται.
[40] Βρομίου στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
[41] Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μὴν εἰμι,
Νέων πλέον ὃ πίνω.
Κἂν [42] δέπῃ με χορδεύειν,
[43] Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.

Ὁ

[36] Vox χέραν tanquam diſſylaba profertur, ac ſi eſſet χεράν: ſic etiam ἔαρ in primo verſu.

[37] Verno tempore Nubila huc illuc volitant; neque eâdem ſede, quâ prius, manent.

[38] Ἔργα propriè ſunt, urbes, templa & arces, quæ jam ſolis radiis ſplendeſcunt.

[39] Prior ſyllaba in voce καρποῖς corripitur, veluti aliàs in μέλπομαι; ut in Μέλπομαι ῥόδον Διονύσῳ, in quibus Liquidæ colliqueſcunt.

[40] Βρομίου στέφεται, hoc eſt quod ante dixit Ἔαρ στεφανώμενον, quòd coronari ſolebat, quoties Veri libatum eſt.

[41] Κα-

Lenitur tranquillitate.
Aſpice ut jam anas natat :
Aſpice ut grus iter ſuum facit :
Apertè autem ſplendeſcit Titan :
Nubium umbræ ſe circumagunt :
Mortalium autem opera ſplendeſcunt.
Frugibus terra ſe profert foràs
Fructus oleæ jam ſe profert.
Bromii coronatur liquor.
Per folium quodque, & per ſurculum
Se deducens floret fructus.

In Seipſum.

Ego ſenex quidem ſum,
Adoleſcentibus plus tamen bibo :
Et ſi opus fuerit me ſaltare,
Pro ſceptro teneo utrem.

Ferula

41 Καθελὼν, ſignata vox eſt, & ſupprimitur ἑαυτόν.
42 Σωαίρεσις eſt in δείσῃ.
43 Veteres ſaltabant Ferulam vel Baculum manu geſtantes. Præſultor autem ipſius Bacchi Ferulam vel Sceptrum gerebat. Atque hinc Proverbium, Πολλοὶ ναρθηκοφόροι, παῦροι δὲ Βάκχοι. Hic obiter advertendum venit, ſaltandi conſuetudinem Bacchi, ſive Solis, Orgiis originem ſuam debere ; adeóque Strophas atque Antiſtrophas Planetarum converſiones retuliſſe. De quibus conſule Eruditiſſimum *Pindari* Scholiaſten Græcum.

Ὁ νάρθηξ οὐδὲν ὄφελος.
Ὁ μὴ θέλων μάχεσθαι,
Παρέστω δὲ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἴνου ἡδέως
Ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γὰρ ὢν μὴ εἰμι,
Σειληνόν, ἐν μέσοισι,
Μεμεμηνώς, χορεύω.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω ζῶν οἶνον,
Τότε μοὶ ἥτορ ἰδμαίνει
Λιγαίνειν ἄρχεσθαι μέσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀποείπονται μέριμναι,
Πολυφρονίδες τε βυλαὶ
Ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος

47 Πο-

44 Hyperbaton est; ordo enim est, Μεμεμηνὼς Σειληνὸν χορεύω ἐν μέσοισι. Ideò Silenum nominavit, quia senex. Temulentus hic vetulus Bacchi Tutor fuisse fertur, fortasse quia Bachanalia primus instituit Thiasósque Baccho induxit.

45 Τὸ

Ferula nihil prorſus valet.
Qui vult ſaltare mecum,
Accedat & certato.
Mihi tu poculum, ô puer,
Mellitum vinum dulce
Immiſcens, ferto.
Ego ſenex quidem ſum,
Silenum, in medio veſtrum,
Imitans ſaltabo.

In Seipſum.

Quando ego bibo vinum,
Tunc cor meum floridum factum
Crepitare orditur muſas.
Quando ego bibo vinum,
Projiciuntur curæ,
Ærumnoſáque conſilia
In mare-pulſantia flamina.
Quando ego bibo vinum,
Jocoſus tunc Bacchus

Floru-

45 Τὸ λιγαίνειν *crepitare* eſt, ſive ſtridulo quodam ſono intra ſe cantitare.

46 Fruſtra eſt quod vir doctus hic reponit φιλοπαίγμων cum λυσιπαίγμων ejuſdem Figuræ ſit atque λυσιτελὴς: hoc enim eſt *qui tribuit reditum* vel *vectigal*; illud autem *qui tribuit luſus*.

47 Ebrio

[47] Πολυανθέσιν μ' ἐν ἄυραις
Δονέει μέθη γλυκύσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνους ἀνθεσι πλέξας,
Ἐπθεὶς ἢ τῷ καρήνῳ,
Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ ἐυωδεῖ πέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις ἢ κύρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω ζὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖς ἢ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κώμων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι [48] μόνον ζὸ κέρδος:
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν [49] ἀποίσω,
Τὸ θανεῖν γὰρ [50] μετὰ πότου.

Εἰς

[47] Ebrio præ dulci vini odore, vel ipse aër suavis esse videtur, & veluti multorum suaveolentium florum fragrantiam referre. De voce elegantissima γανάσας satis supra dictum est.

[48] Pro μόνῳ, quæ nihili vox est, facili negotio μόνον reposui.

[49] Τὸ

Florulentis me in auris
Verſat, ebrietate nitidum reddens.
Quando ego bibo vinum,
Serta floribus intexens,
Imponénſque ea capiti meo,
Vitæ tum celebro tranquillitatem.
Quando ego bibo vinum,
Unguento bene-olenti tingens
Corpus, in ulnis vero puellam
Detinens, Cypriam Deam canto.
Quando ego bibo vinum,
Ad cava inde pocula
Animum meum explicans,
Choreâ delector juvenum.
Quando ego bibo vinum,
Illud mihi unicum eſt lucrum:
Illud ego accipiens mecum feram,
Moriendum enim poſt omnia erit.

In

49 Τὸ ἀπόϛω legendum Ζωὸ ἤθει: quaſi dicat hâc unâ re contentus abiero.

50 Pro μετὰ πάντων haud dubiè reponendum eſt μετὰ πάντα: quaſi tu dicas; cùm jam omnia feceris, moriendum erit, velis nolis.

51 Mirè

Εἰς Ἔρωτα.

[51] Ἔρως πότ' ἐν ῥοδοισι
Κοιμωμένῳ μέλιτος
[52] Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δ' ἀχθεὶς
Ταῖς χερσὶν ὠλόλυξε.
[53] Δεδηγμένον δὲ πεπαθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὀλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
Ὀλωλα κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτος οἱ γεωργοί.
Ἀλλ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τῆς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

Εἰς

[51] Mirè convenit Doricus sermo, utique rusticior, simplicitati hujus fabellæ.

[52] Hinc videtur esse illud quod in quarto *Georgicorum* Virgilii de Eurydice narratur,

Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas alta non vidit in herba.

[53] Et

In Cupidinem.

Cupido quondam in roſis
Cubantem apem
Non vidit, ſed vulneratus eſt.
Digitum autem demorſus
Manus ſuæ ejulavit.
Currendo indè & volando
Ad formoſam Cytheren,
Perii, mater, dixit,
Perii atque morior :
Serpens quidam percuſſit me parvulus
Alatus, quem appellant
Apem agricolæ.
Illa autem dixit ; Si ſtimulus
Dolet tantillæ apis,
Quantum, putas, hi dolent,
Mi Cupido, quos tu petis ?

In

[53] Et velis & remis, uti dici ſolet : hoc eſt, anſerum ritu, quo velociùs properaret currendo volavit, & volando cucurrit. *Theocritus* etiam in hanc materiam elegantiſſimum Eidyllion compoſuit, quod vide.

[54] Per

Εἰς Συμπόσιον.

Ἴλαοί πίωμεν οἶνον,
[54] Ἀναμέλψομεν δ' Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
Τὸν [55] ὅλας πυθόντα μολπάς,
Τὸν ὁμόζηπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
Δι' ὃν ἡ Μέθη λοχᾷδη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν [56] ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν συνάζετ' ὠΐα.
Τὸ μὴ οὖν πόμα κεραδὲν
Ἀπαλοὶ φέρεσι παῖδες·
Τὸ δ' ἄχθος πέφυγε μηχθὲν
Ἀνεμοζόωτον ἐλλῆν.
Τὸ μὴν οὖν πόμα λάβωμεν,
Ταὶς δ' φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γὰρ ἔξι σοι [57] τὸ κέρδος
Ὀδυρομένῳ μερίμνας;
Πόθεν οἱ δαμῶ τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,

Μαιν-

[54] Per συζυγίαν dicitur ἀναμέλψομεν pro ἀναμέλψωμεν, tum hic tum in ultimo versu.

[55] Tollenda vox est in ὅλας, quia habet ἦτα.

[56] Ἀμπαύ-

In Compotationem.

Hilares bibamus vinum,
Cantu celebremus Bacchum,
Repertorem choreæ,
Integras expetentem cantilenas,
Moribus parem Cupidini,
Amatorem Cytheres,
Per quem Ebrietas nata eſt,
Per quem Gratia genita eſt,
Per quem requieſcit dolor,
Per quem dormitum it triſtitia,
Poculum igitur commixtum
Teneri ferunt pueri:
Mœſtitia autem fugit immixta
Ventis-verſæ procellæ.
Poculum igitur ſumamus,
Curas autem dimittamus.
Quæ enim eſt tibi utilitas
Lamentanti ob curas?
Unde novimus quod futurum eſt?
Vita hæc mortalibus incerta eſt.
Potus volo ſaltare,

Unguen-

56 Ἀμπαύεται atque ξυνδέζεται voces ſunt iis propriæ qui à laboribus dormitum eunt.

57 Hoc in loco interſeruimus Articulum τὸ, ut impleretur versus, qui antehac hiabat.

58 Pro

Μεμυρισμένος ἢ πάίζειν,
Μετὰ [58] τῆς καλῶν γυναικῆς.
Μελέτω ἢ τοῖς θέλουσιν
[59] Ὅσον ἔξιν ἐν μερίμναις.
Ἱλαρὸν πίωμεν ἐν με οἶνον,
Ἀναμέλψομεν ἢ Βάκχον.

Εἰς Ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ' ὅπου ἐφῆβε
Μετὰ συμπότου λυείζω.
Στεφανίσκους ὑακίνθων
Κροταφοῖσιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον σὸν οἶδ' ἐμὴν ἥτορ,
Φθόνον σὸν οἶδα δαίκτόν·
Φιλοχρισόβοτρυν γλώττης
[60] Φόβῳ βέλεμνα κῦφα.
Στυγέω μάχας πρόπινους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
[61] Νεοθηλέσ' ἅμα κέφαις

Ὑπὸ

[58] Pro ᾗ posuimus ῆς, quòd ᾗ prorsus inutile erat.
[59] Vox tollenda est in ὅσον, quia habet ἔθος.

[61] Pro-

Unguentatúsque ludere
Unà cum formosis mulieribus.
Curæ autem sit volentibus
Quantum quantum est in solicitudinibus.
Hilares bibamus vinum,
Cantu celebremus Bacchum.

In Seipsum.

Expeto quidem Bacchi
Jocosi choreas :
Lætor autem quando cum ephebo
Compotatore Lyrâ cano.
Corollas hyacinthorum
Temporibus circumplectens,
Cum virginibus ludere
Delector maximè omnium.
Invidiam non novit meum cor,
Invidiam non novi dissociabilem :
Maledicentis linguæ
Devito sagittas leves.
Horreo vinolenta prælia,
Comessantes per epulas.
Florentibus cum puellis

Subter

[60] Proferendum est τὸ φεύγω per Διαίρεσιν, ac sic esset scriptum φέϋγω, & habet ΨΘ.

[61] Pro νεοθηλαῖσιν, νεοθηλέσ' reponendum duxi ; est enim ὁ ἢ νεοθηλὶς, ἢ τὸ νεοθηλές.

[62] Qui

Ὑπὸ βαρβίτῳ ἁβρὸν ἄειδε,
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Εἰς Τέττιγα.

[62] Μακαρίζομέν σε τέττιξ
Ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
[63] Βασιλεὺς ὅπως ἀείδῃς.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
Ὅσσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὅσσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ μὲν φίλος γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενὸς κακὸν βλάπτων.
[64] Σὺ μὲν τίμιος βροτοῖσι
Θέρεος γλυκὺς προφήτης·
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἰμὴν.
Τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει·

[65] Σοφὲ,

[62] Qui laudant, aliquando etiam invident.

[63] An & Reges canunt? Puto *Cicadam* non tam referre Regis imaginem canendo, quam sedendo ἐπ' ἄκρων δενδρέων, atque iis etiam quæ proximè aut sequentibus versibus dicuntur. Etsi diffitendum non sit, Heroicis temporibus, pleróſque Reges fidibus ſciviſſe, Lyráque ceciniſſe.

[64] *Cicada* ideò in honore inter mortales fuit, (præcipuè

Subter barbito ſaltans
Vitam mitem agamus.

In Cicadam.

Beatam te dicimus, ô Cicada,
Quòd arboribus ſuper extremis,
Exiguo rore potato,
Uti Rex cantas.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotquot vides in agris,
Et quotquot ferunt Horæ.
Tu etiam amica es agricolarum,
Non de aliquo quicquam lædens.
Tu deinde honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Diligunt te quidem Muſæ,
Diligítque Phœbus ipſe,
Stridulámque tibi dedit vocem.
Quinetiam ſenectus non te fatigat;
Sapiens

cipuè autem apud Poëtas, quorum carminibus perpetuò celebratur) quòd eſſet Θέρεος προφήτης. Eſt autem Θέρεος una ex tribus Horis; nempe Numen illud quod Æſtati præerat. Prophetæ Deorum Cantores erant ſeu Poëtæ, Deorum quorum Interpretes agebant, Numine afflati. Atque hinc eſt quod Poetæ & Vates & ſacri habebantur.

[65] Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαλὸς, δυσμόχθαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὁμοῖος.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ Ὄνειρον.

Ἐδόκουν [66] ὄναρ προλάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς τροδίκοις,
Ἐδίωκε κἀκίχημεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἐγὼ πολλοῖς
Ἐν Ἔρωσί με [67] πλακέντα,
Διολισθαίειν ἐν ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε συσφηλῶαι.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης,
Παρὰ Λημνίοις καμίνοις,
Τὰ βέλη τὰ τοῦ Ἔρωτος
Ἐποίει λαβὼν σίδηρον.

Ἀκίδας

[65] *Cicada* Σοφὸς dicitur, ob Muſicæ ſive Prophetiæ peritiam, quam cum Apolline, Mercurio & Muſis communem habet. Dii etiam omnes ſunt Γηγενεῖς, h. e. cœlo & terrâ editi juxta Heſiodi Θεογονίαν. Sed & Ἀναιμόσαρκοι ſunt juxta *Homerum*, quia pane & vino non veſcuntur: Vox enim Ἀναιμόσαρκος conficta eſt

Sapiens, terrâ genita, cantandi ſtudioſa,
Expers doloris ſenſu, ſanguine & carne,
Propemodum Diis æqualis es.

In Somnium ſuum.

Videbar mihi per ſomnium properanter currere
Alas gerens meis humeris,
Cupido autem habens plumbum
Circum formoſos pediculos ſuos
Perſequebatur me & aſſequutus eſt.
Quid ſibi vult ſomnium iſtud?
Credo ego me multis
Amoribus implicatum,
Dilapſum fuiſſe in cæteris,
Uno autem hoc irretitum.

In Cupidinis Sagittas.

Cythereæ maritus,
Ad Lemnias fornaces,
Sagittas Amorum
Faciebat accepto ferro. Cuſ-

eſt ex Homerica Ἀναίτιονες. Φίλυμνος ſpectat ad Σοφὸς, atque Ἀπαθὴς ad Ἀναμύσαρχος.

66 Supervacuum fuerit hic monere, τὸ ὄναρ per Ἔλλειψιν pro κατ' ὄναρ hoc loco dici.

67 Metaphora ducta à volucribus aucupúmque retibus.

Ἀνίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ' Ἔρως χολὶῳ ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης πότ' ἐξ ἀϋτῆς
Σκεπαρὸν δόρυ κραδάινων,
Βέλος [68] ὑπτίλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἔστιν, εἶπε,
Βαρύ. πειράσας νοήσῃς.
[69] Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ὠϊασενάξας,
[70] Βαρύ, φησίν· ἆορ ὐμτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν ὃ δ' ἂν φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων
Ἀποτυχόντα φιλῆσαι.
Γένος ἐσθλὸν εἰς Ἔρωτα·
[71] Σοφίη, ξύμβολα παλαίστας·
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

Ἀπό-

[68] Τὸ ὑπτίλιζε admodum signata vox est, & *valde elevare*, vel *vilipendere* significat.

[69] Hoc est, corpore suo accepit.

[70] Servandum est ῆθος in βαρύ, atque etiam in ἆορ αὐτὸ, & in ἔχ' αὐτό.

[71] Hoc

Cuſpides autem harum tingebat Venus,
Melle dulci accepto:
Cupido deinde fel miſcebat.
Mars autem aliquando à prælio
Validam haſtam vibrans,
Jaculum vilipendebat Amoris.
Amor dein, hoc tamen eſt, aiebat,
Grave: expertus ſenties.
Accepit jaculum hoc Mars:
Subriſit Venus,
Mars deinde ingemens,
Grave eſt, inquit: aufer illud;
Amor autem, tibi habe, dicit.

In Amorem.

Durum eſt non amare,
Durum etiam eſt & amare:
Duriſſimum verò omnium eſt,
Deſtitui amantem.
Genus nihil eſt ad Amorem:
Ingenium, mores conculcantur:
Unum argentum reſpiciunt.

Malè

[71] Hoc eſt, doctrina & elegantes mores minus nihilo nunc ſunt; quippe planè proculcantur pedibus, quod nobilitati generis non æquè fit. Quam vellem hanc Oden poëticum eſſe figmentum!

Ἀπόλοιτο πρῶτος [72] αὐλὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς
Διὰ τοῦτον ὃ τοκῆες
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δ' χεῖρον ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Ἄλλο Ὠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν·
Φιλῶ νέον χορδυτήν.
Γέρων δ' ὅταν χορδῇ,
Τείχας γέρων μὺ δῖτι,
Τὰς ὃ φρένας νεάζει.

Ἄλλο.

Δότε μοι λύρλιν Ὁμήρου,
[73] Φοινὶς ἁβδυδε χορδῆς.
Φέρε μοι κύπελλα [74] θεσμῶν,
Φέρε μοι, νόμους κεράσω,
[75] Μεθύων ὅπως χορεύσω.

[76] Ὑπὸ

[72] Αὐτὸς Metri causà ponitur pro ἐκεῖνος.

[73] Hic advertendum, veteres pro diversa materia carminis chordas etiam mutare solitos: ideóque posuit in prima Oda, Ἡμεῖα νεῦρα φοίνια.

[73] Θεσμοὺς

Malè pereat primus ille,
Qui argentum dilexit;
Per hoc nemo eſt Frater;
Per hoc nulli Parentes:
Bella, cædes ſunt per illud;
Quod autem adhuc pejus eſt, perimus
Per hoc miſelli amantes.

Aliud Odarium.

Amo ego ſenem lepidum:
Amo juvenem ſaltatorem.
Senex autem ubi ſaltaverit,
Capillos quidem ſenex eſt,
Animum vero juveneſcit.

Aliud.

Date mihi Lyram Homeri,
Cruentâ abſque chordâ.
Affer mihi pocula Decretorum,
Affer mihi, Leges miſcebo,
Potus ut ſaltare poſſim.

Præ

74 Θεσμοὶ & νόμοι iſti leges erant bibendi.

75 Veteres nunquam niſi ebrii ſaltaverunt. Notat etiam *Theophraſtus* hominem imperitum, quod intempeſtivè, hoc eſt, antequam ebrius factus eſſet, ſaltare ſoleret.

[76] Ὑπὸ σώφρονος λύσης,
Μεθ' βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ προοίνιον βοήσω.

Ἄλλο.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκρε Μούσης,
[77] Φιλοπάγμονός τε Βάκχε
Ἐπερωπνόες ἐναύλες.
Γεάφε τὰς πόλεις τοιοῦτον
Ἰλαράς τε καὶ γελώσας
Ὁ ἢ κιερὸς ἂν διψάοιτο,
[78] Γεάφε καὶ νόμες φιλέσας.

Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χρυσῶπιν
Τελέων, θεὸς [79] κατῆλθε·

Ἄπαλὸν

[76] Est Figura Ὀξύμωρον, sive contradictionis implicatio.

[77] Pro Φιλοπάγμονες ἢ Βάκχαι, quæ nullum efficiebant sensum, (*Bacchæ* enim nullo modo φιλοπάγμονες dici potuêre) audacter reposui Φιλοπάγμονός τε Βάκχε. Posuissem etiam ἐπερωπόων ἐναύλων, nisi quod scirem Ἀντίπαθον ejusmodi satis commodè ferri posse.

[78] Pro φιλέντων rescripsi φιλέσας. Non enim agi videtur

Præ ſobria dein inſania,
Una cum barbitis canens,
Petulanter boabo.

Aliud.

Age, Pictorum præſtantiſſime,
Lyricam exaudi Muſam,
Jocoſique Bacchi
Alternatim flantes tibiarum cantus.
Pinge Urbes univerſas primùm
Hilaréſque & ridentes:
Quinetiam ſi cera id paſſa fuerit,
Pinge eas etiam legibus gaudentes.

In Bacchum.

Qui in compotationibus indomitum,
Juvenem in compotationibus interritum,
Honeſtum in compotationibus ſaltatorem
Efficit, Deus jam deſcendit;

Lene

videtur de legibus amantum hoc loco, quod tamen putabat *Stephanus*; verùm de legibus bibendi in Symſiis. *Faber* poſuit πινόντων, ſed inſulsè & contra Metrum.

[79] Hic eſt, ſiquis alius, Ἐπιλώιος Διόνυσος, qualis ſcilicet ad torcular cantari ſolebat. Quo tempore fingebatur quidam Bacchi deſcenſus, qui novo vino conficiendo adeſſe credebatur. Erat autem in Bacchi Thiaſis, quidam qui Bacchi perſonam gerebat, quem reliqui Bacchantes clamando & ſaltando ſequebantur.

Ἁπαλὸν βρεντοῖσι φίλησον,
Γόνον ἄξονον κομίζων.
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπιδημμένον ὀπώραις,
Ἐπὶ κληματίτων [80] φυλάττων.
Ἰν' [81] ὅπλα τάμνωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μύωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας ἔντοι,
Ἄνοσοι γλυκεῖά τε ζυμῆν,
[82] Ἐς ἔτος φλυέντος ἄλλου.

Εἰς Δίσκον ἔλοντα Ἀφροδίτην.

[83] Ἆρα κἠς τάρβησε πόντον,
Ἆρα τις [84] μανεῖσα τέχνα,
[85] Ἀνέχυδις κῦμα Δίσκῳ,
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.
Ἆρα κἠς ὕφηδε λοιπὸν,
Ἁπαλὴν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεὸς ἀερθείς,

Μανέ-

[80] Necesse fuit φυλάττων poni pro φυλάττειν.

[81] Autumnali scilicet tempore, quando Febres maximè grassantur.

[82] Scripsi Ἐς ἔτος pro Ἐτέτυς, ex emendatione doctissimi *Schrevelii*; supprimitur enim χρόνον.

[83] Ἆρα particula concedentis est cum admiratione; quare efferendam censeo ζῳὸ ἤθει.

[84] Μανεῖσα Enthea, sive divino numine afflata significat; quod inferiùs dixit νόος ἐς θεὸς ἀερθείς: fortasse

Lene mortalibus Philtrum,
Potationem nullo gemitu ſecum portans.
Qui progeniem vitis vinum,
Exſilientem autumnis,
In palmitibus cuſtodit.
Ut quando ſecaturi ſunt racemum,
Incolumes durent omnes,
Incolumes corpus ſpectabile,
Incoluméſque dulce animum,
In alterum comparentem annum.

In Diſcum Venerem ſuſtinentem.

Ergò aliquis cælavit Pontum,
Ergo aliqua furens Ars,
Superfudit fluctum diſco,
Super terga maris!
Ergo aliquis ſupernè candidam,
Teneram expreſſit Venerem
Senſus in Deos evectus,

Beatorum

taſſe etiam apud *Horatium* ita intelligenda ſunt iſta;

Terrarum dominos evehit ad deos:

ac ſi dixiſſet, attonitos atque dementes facit. Exiſtimabantur enim inſani extra corpora ſua fuiſſe (ut *Publii Mimi* verbis utar) adeóque cum Diis immortalibus colloquia habuiſſe.

85 Ἀνέχδε κῦμα Δίσκῳ, idem eſt atque quod dixit inferiùs, Μέγα κῦμα περῶτα τέμνει, quod quidem factu difficillimum *Anacreonti* viſum eſt.

86 Nullus

Μακέρων φύσιος ἀρχή.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάς,
Χ' ὅπα μὴ δέμις ὀρᾶσθαι
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἔπ'[86] ἀκτᾶς,
[87] Βρύον ὡς ὕπερθε λούκου,
[88] Ἀπαλοχρόος Γαλήνας,
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
[89] Ῥόθιον παρῳδὸν ἔλκει.
Ῥοδέων ὕπερθε μαζῶν,
Ἀπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα [90] τέμνει.
[91] Μέσον ὠλακος δ' ὑπ Κύπρις,
Κέλιον ὡς ἴοις ἐλιχθέν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
[92] Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχέοντας,
Ἐπὶ δελφῖσι χρυσέοις,

Δολερὸν

[86] Nullus dubito quin rectè emendaverit *Stephanus* hunc locum pro cùm αὐτᾷ repoſuerit ἀκτᾷ.

[87] Βρύον ſive Fucum marinum ὕπερθε λούκου dixit, quòd quaſi ſpumà maris coronatus circa litus natitet.

[88] Pro Ἀπαλοχρόους ſentio cum *Stephano* planè legendum eſſe Ἀπαλοχρόου, ſupprimitur enim præpoſitio διὰ, quod ſæpe aliàs fieri ſolet, vel etiam χρόνῳ. Eſt autem Γαλήνη nomen Divæ per προσωποποιΐαν.

[89] Ῥόθιον ſignata vox eſt, & ſignificat *ſalum cum ſpuma & ſtrepitu ruens.*

[90] Simili figurâ dicitur etiam ab *Horatio*, *Myrtoum ſecat mare*, pro *trajicit.*

[91] Μέσον

Beatorum naturæ originem!
Is autem eam oſtendit nudam,
Et quæ nefas videri,
Ea ſola fluctus contegit.
Evagata autem adverſus littus,
Fucus ut ſupernè candidus,
Per tenellam Tranquillitatem,
Corpus ſuum in curſum ferens,
Ruentem ſpumam ab antè ducit.
Roſeis deſuper mammillis,
Teneram ab infra cervicem,
Ingens fluctus prima ſecat.
Intra hunc ſulcum autem Venus,
Lilium ut violis intextum,
Tranſlucet per tranquillum.
Argento verò vehuntur,
Super delphinibus ſaltantibus,

Vafrum

[91] Μέσον αὖλακα, intelligitur intra *ſulcum* ſive *fluctum*: ſic & apud *Virgilium*, *In medio duo ſigna*, pro *interius*.

[92] Non puto τῷ ὕδατι hoc loco regere Dativum (ut voluit *Buſbeius* noſter, qui hunc locum Grammaticæ ſuæ elaboratiſſimæ inſeruit;) ſed per τιθῶσιν ſpectare ad ἐχέντων, quaſi diceret, Argento ſupervehuntur *Amor* atque *Jocus*, duo *Veneris* filioli, hoc eſt, ſuper ſaltantibus delphinibus, argenteo colore pictis: eſt enim ſequens verſus tanquam expolitio prioris.

[93] Optimo

Δολερὸν νόον [93] μὴ ἐόντων
[94] Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων ἦν κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυϊστῶν,
Παφίης [95] τὸ σῶμα παίζει,
Ἵνα [96] νήχεται γελῶσα.

Εἰς Οἶνον.

[97] Τὸν μελιμοιρῶντα βόστρυχον
Ταλάροις [98] φέροντες ἄνδρες
Μέσα πρηνέων ἐτῶν ὤμων·
Κατὰ λιμνὸν ἦν βαλόντες
Μόνον ἄρσενες παντῶσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κορυσσόντες,
Ἐπιληΐοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πόδοις ὀρῶντες,
Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.

Ὃν

[93] Optimo jure vox μεμπτὸν *Stephano* suspecta est: non enim solùm metrum lædit, verum etiam planè otiosa est & inutilis. Nos solitâ fiduciâ ducti, μὴ ἐόντων, hoc est, *amare nolentium* restituimus. Quasi diceret Poëta elegantissimus, *Amorem atque Jocum vafrum animum nolentium amare videre.*

[94] Levius est, quod Ἔρος posuimus pro Ἔρως, ut constaret Anapæstus.

[95] Ante τὸ σῶμα ellipsis est Præpositionis περὶς. Pro τὸ erat in impressis τὴ manifesto errore.

[96] Τὸ

Vafrum animum amare nolentium,
Cupido Jocúſque ridentes.
Chorus dein piſcium curvatus
Super fluctibus in capita ſe volvens
Paphiæ ad corpus alludit,
Quo natet ridens.

In Vinum.

Nigra cute racemum
Caniſtris ferentes viri ſunt
Una cum Virginibus ſuper humeris:
Per torcular autem jacientes
Tantùm mares calcant
Uvam, ſolventes vinum;
Magnâ voce Deo plaudentes,
Torcularibus Hymnis,
Cupidè in dolia tuentes,
Novum in ebullientem Bacchum.

Quem

96 Τὸ Νήχεται per Συσταλῶ dicitur pro Νήχηται.

97 Articulus τὸν hoc loco brevis eſt, quòd ultima ν à ſequenti μ pronuntiando obſcuretur: ita etiam ſupra, Οὐ δί' ἔγω δραμεῖν ὐκ οἶδα.

98 Φέροντες dicitur pro οἱ φέροντες, neque opus eſt correctione *Henrici Stephani*, qui reponit φέρουσι. Eſt enim ordo hujuſmodi, Οἱ φέροντες μελανοχρῶτα βότρυα ἄνδρες εἰσὶ μετὰ παρθένων.

Ὃν ὅτ' ἐγὼ πίνῃ γεραιὸς,
Τερμερὸς πτοίῃ χορεύει,
Πολιὰς τείχας κυκάσσων,
Ὁ δ' ἄρδην λοιπὸν ἁλίσκας,
Ἔρατος νέος [99] ἐλυσθείς,
Ἁπαλὸν δέμας χυθείσῃ
[1] Σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,
Βεβαρημένῳ ἐς ὕπνον,
Ὁ δ' Ἔρως ἄωρα θέλγων,
Περδίκων [2] γάμων ἠμέας,
Ὁ δὲ μὴ λοιποὶ πείθων,
Τότε μὴ θέλεσθαι ἄγχι.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων [3] ἄτακτα παίζει.

Εἰς Ῥόδον.

Στεφανηφόρε μετ' Ἥρας.
Μέλπομαί σε ῥόδον θεσπιόν.
[4] Σιωπέτωσαν αὔξοι μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄνθος,

Τόδε

[99] Nil opus fuit hic reponi μαθυθεὶς, quod fecit *Stephanus*: est enim εἰλέω, εἰλύω, ἰλάω, ἑλύω, *volvo*, unde Participium ἑλυσθεὶς *volutus*, & *vertigine circumactus*.

[1] Hoc est, *Fronde ſuper viridi*, ut ſupra annotatum eſt, ob ſolis æſtum ſcilicet. Uſurpatur autem vox σκιερῶν figuratè pro *denſis*.

[2] Γάμων figuratè dicitur pro Αἰδῶς.

[3] Ἄτακτα παίζει eſt Figura ὑφημισμὸς pro ὑβρίζει.

Ἐπ

Quem cùm biberit vetulus,
Tremulis cruribus ſaltat,
Canos capillos concutiens.
Virginem autem inſidiis excipiens
Cupidus juvenis jam vertigine captus,
Tenerum corpus fuſam,
Umbroſis ſuper frondibus,
Gravatam in ſomnum,
Amore etiam intempeſtivè eam pelliciente
Proditricem ſuarum nuptiarum fieri;
Ille tum verbis ejus non obtemperans,
Tunc nolentem ſtrangulat.
Cum juvenibus enim Bacchus
Potus intemperanter ludit.

In Roſam.

Unà cum cum coronigero Vere,
Cantu celebro roſam æſtivam.
Conſociales mei increſcat hic cantus nobis.
Hic etenim eſt divûm halitus,

Hæ

En autem in hâc Ode inſigne Aſianæ prolixitatis exemplum.

[4] Sic reſtituimus, quum antehac nullo ſenſu legeretur, Σωτηρεῖ αὔξει μίλτεν. Conſtat hanc Odem eſſe Hymnum *Veris*, quod Στεφανηφόρον vocat. Atque interim precatur ſibi & ſodalibus uti ſæpius ejuſmodi tempeſtates recurrant; hoc eſt, ut longa vitæ fruantur. Nihil attinet aliorum judicia hìc referre.

Τόδε δὲ βεροπὶ τὸ χάρμα,
Χαρείσιν τ' [5] ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυθρυλήτων Ἐρώτων.
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε κὴ μέλημα [6] μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
Γλυκὺ δὲ [7] ποιῆντι πεῖρας
Ἐν ἀχθομένοις ἀταρποῖς.
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
Μαλακῇσι χερσὶν, κέφως
Περοάγοντ' Ἔρωτος ἄθυρμα.
[8] Τῷ ζοφῷ τόδ' ἀυτὸ πεπνὸν,
Θαλίαις τε δὲ πραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορτῆς.
Τί δ' ἀῦδω ῥόδα γλοιτ' ἀῦ;
Ῥοδοδάκτυλός μοι Ἠὼς,
Ῥοδοπήχεες ἦ Νύμφαι,

Ῥοδό-

[5] Ἄγαλμα *Oblectamentum* est, ab ἀγάλλω, quod & ipsum est ab ἄγαμαι *admiror*. Atque hinc Deorum imagines Ἀγάλματα dicta, quod Dii his rebus oblectari crederentur, veluti pueri imagunculis, sive pupis suis. Sunt autem *Horæ* seu *Tempestates* πολυθρυλήτων Ἐρώτων, *Verna tempora quoque anno recurrentia*; atque hæc dicuntur in laudem Veris.

[6] Μύθοι hoc loco Poëtarum carmina sunt.

[7] *Stephanus* incassùm hunc locum tentavit, dum pro ποιῆντι πεῖρας, posuit ποθοῦντι πεῖρας. Vide an ipse melius musis litaverim, cum levi admodum mutatione ποιῆντι mutaverim in ποιῆντι, atque in tertio versu

λαβόντι

Hæ ſunt quoque mortalium deliciæ,
Gratiiſq; oblectamentum in tempeſtatibus
Florulentorum Amorum:
Venereúmque Ludicrum.
Hæc eſt etiam cura Fabulis,
Gratáque planta Muſarum.
Dulcis & facienti periculum ejus
In ſpineis ſemitis;
Dulcíſque iterum ſumenti fovendam
Mollibus manibus, leviter naribus
Adducenti Amoris florem.
Etiam docto viro hæc ipſa jucunda eſt,
Conviviiſque atque menſis,
Bacchicíſque feſtis.
Quid autem abſque rosâ fiat?
Roſeis quidem digitis eſt Aurora,
Roſeis cubitis autem Nymphæ,

Roſeâ

λαβόντα in λαβόντι, nil opus fuerat ϖεϱισάγοντ' propter Apoſtrophum. Certè hoc modo omnia meridianâ luce clariora fient. Fruſtra fuerit admonere ποιῶντι πεῖϱαν eſſe Latinè, *facienti periculum*, ſuaveolentis ſcilicet odoris, atque roſas etiam in ſepibus creviſſe apud Græcos. Poſui etiam κύφως pro κύφας ante ϖεϱισάγοντι, quo conſtaret ſententiam eſſe trimembrem: Roſæ leviter tractatæ diutius odorem ſervant.

[8] Pronum fuerat reponere Τῶ σοφῶ pro monſtroſo Ὦ σοφῷ: bonus tamen *Stephanus* id non vidit. Quid? nonne Poëtæ etiam paulò inferiùs Σοφοὶ appellantur? Quid autem hic facit Ὀφέλλω quod ille finxit?

[9] Puto

Ῥοδόχρους ἦ κ' Ἀφροδίτα,
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε δὲ νοσέουσιν ἀρκεῖ,
Τόδε δὲ [9] νεκροῖς ἀμύει,
Τόδε δὲ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων ἦ γῆρας
Νεότητος ἔχειν ὀδμήν.
Φέρε ἦ φύλλα λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδερκωμένη Κυθήρη
Ἐλόχευε πόνους ἀφρῷ,
Πολεμόκλονον τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς [10] ἐδείκνυε Ζεύς,
Τότε δὲ ῥόδων ἀγνὴν
Νέον ἔρνος ἤνθησε χθών,
Πολυθάλαλον λύχνημα.
Μακάρων θεῶν σὺ ὄμιλος,
Ῥόδον ὡς ἠγάλλετο, νέκταρ
Ἐπιπτύξας ἐφέτειλεν
Ἀγλαΐσμασιν ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

Εἰς

[9] Puto Rosas τῆς νεκροῖς ἀμύειν, quoties cadaveribus inspersæ ea à graveolenti odore conservant.

[10] Ἐδεί-

Roſeâ verò cute etiam Venus,
A doctis appellatur.
Hæc etiam ægrotantibus ſufficit,
Hæc & mortuos tuetur,
Hæc & tempori vim parat.
Grata etiam roſarum ſenectus
Juventutis ſuæ retinuit odorem.
Agè verò ortum earum narremus.
Placido quando ex mari
Rore conſperſam Cythéream
Parturiebat pontus è ſpumâ.
Bellicrepámque Minervam
E vertice ſuo protulit Jupiter,
Tunc etiam mirandarum roſarum
Novam ſtirpem efflorere fecit humus,
Admodum operoſum partum.
Beatorum verò Deorum cœtus,
Roſa quo fieret, nectar
Intingens, oriri fecit
Magnificam ex ſpina
Plantam immortalem Lyæi.

In

[10] Ἐξαίφνης Ζεύς, ſignatè dicitur & ζωὸν ἤθει, hoc eſt, ſubitò & ex improviſo protulit, adeò ut omnes admirarentur.

Εἰς Ἑαυτὸν.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις [11] ὁμιλῶ,
Ἑσπερῶν πάρεστιν Ἥβα·
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ περῶμαι.
Περίμεινόν με, [12] Κυβήβα·
Παρά σ', ἄελλω σεφέωμαι.
Πολιὸν ἢν γῆρας [13] ἥκῃς,
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι λὶς
Φερέτω [14] ῥοιὰν ὀπώρης·
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μοὶ [15] εἰπεῖν,
Δεδαηκότος τε πίνειν,
Χαριέντως τε μολπῆσαι.

Εἰς

[11] Pro ὁμιλῶν reposui ὁμιλῶ, quo tempora inter se concordarent. *Stephanus* convertit ὁμιλῶν in ὄμιλον, νέοις in νέων, atque ἑσπερῶν in ἑσπερῶ. Bene tamen factum est, quòd Ἥκῃ mutavit in Ἥβα.

[12] Credo *Cubebam* fuisse *Anacreontis* ancillam; jubet enim ei se περιμεῖναι, quod est adesse, atque expectare quod illi mandaturus sit. Multum miror quid *Stephano* in mentem fuerit, cùm elegantissimam vocem παρά σ'

In Seipſum.

Ubi ego cum juvenibus verſor,
Eos intuens protinus adeſt Juventas:
Tunc vero, tunc in choream
Ego vetulus ille alatus ſum.
Expectato me, Cubeba:
Trade mihi, volo coronari.
Canam verò ſenectutem mittens,
Juvenis inter juvenes ſaltabo.
Bacchicæ deinde mihi aliquis
Afferat laticem meſſis;
Ut cernat ſenis vigorem,
Scientis quidem garrire,
Scientis autem bibere,
Lepidéque inſanire.

In

ῥόδα δός. Roſæ enim & hujuſmodi res facilè ſubintelligi potuerunt.

[13] Nemo mihi vitio vertat, quòd adverbium ἐκὰς in participium ἥκας mutaverim.

[14] Pro ῥοίαν ἀπ' ἀπύρης, omiſſo ἀπ' quod otioſum erat, & verſui moleſtum.

[15] Tollenda vox eſt in voce ἀπεῖν, ζῶ ἥθεν. *Námque loqui ſenibus res eſt gratiſſima cunctis.*

Εἰς Ἐρῶντας Ὠδάριον.

Ἐν ἱππίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
Καὶ Παρθένος τις ὑδρας
Ἐγνώρισεν πάραγε.
Ἐγὼ δ' ὅτ' ἐρῶντας
Ἰδὼν, ὀπίσαμ' οὐδύς·
Ἔχουσι γὰρ κ λεπτὸν
Ψυχῆς ἔνδον χάραγμα.

Εἰς Ἑαυτόν.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
Κεφαφοι, κάρα δ' λευκόν·
Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔτ' ἥβη
[16] Πάρεα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκερὸς δ' οὐκ ἔλκ πολλὸς
Βιότυ χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' [17] ἀναστενάζω
Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικὼς.
[18] Ἀίδεω γὰρ δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος, [19] ἣ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ναβῆναι.

Εἰς

[16] Τὸ πάρεα ponitur pro πάρεσι.
[17] Posui ἀναστενάζω pro ἀναστενάζω, quæ vox meâ quidem sententiâ nihil significat.
[18] Ἀστίσμος Figura.
[19] Figura

In Amantes Odarium.

In coxis quidem equi
Ignis notam gerunt,
Et Parthos aliquis homines
Agnoſcat ex tiaris.
Ego verò amantes
Videndo novi protinus:
Gerunt enim neſcio quam tenuem
Intra animam ſuam inuſtam notam.

In Scipſum. Ex Stobæo.

Cana nobis quidem jam
Tempora ſunt capútque album:
Læta autem non amplius juventus
Adeſt, ſeniléſque ſunt dentes:
Suavis etiam non adhuc multum
Vitæ tempus relictum eſt.
Propter hæc ego ingemiſco
Frequenter, Tartarum formidans.
Plutonis enim horrendus eſt
Specus, durus etiam in eam
Deſcenſus, ſiquidem proclive non eſt
Deſcendenti iterum aſcendere.

In

[19] Figura Hyperbaton eſt: ordo enim eſt, Καὶ γὰρ μὴ ἔτι μον καταβάντι ἀναβῶναι. Metri causâ ſcripſi μὴ ναβῶναι pro μὴ ἀναβῶναι. [20] Græ-

Εἰς τὸ Πίνειν.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
[20] Κελέβιον, ὅπως ἄμυξιν
Περπίω. Τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, ὡς [21] ἀνυβρισὶ
Ἀναδεύων βασταρήσω.
* * * * * * * * * * *
Ἄγε [22] δῶτε, μηκέθ' ὕπνῳ
Παραίγω τε κ' ἀλαλητῷ
Σκυθικῷ πόσιν πρὸ οἴνου
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
[23] Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἀβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα [24] μίτραις
Πολυδμηθέμβιος, ἀείδων,
Ὅδε τ' ἀνδρῶν δυναίτης,
Οὐδὲ χ' θεοῖς δαμάζει.

Εἰς

[20] Græcus Theocriti Scholiastes auctor est κελέβιον esse *ligneum poculum* calici simile, fortasse à κάλον quod *lignum* est.

[21] Pro ὑβρισῶσαν ἀναδεύσασταρήσω, ita restituimus. Videtur mihi Bacchus à Græcis dici *Bassareus*, quasi Βασσαρεύς, hoc est, *lingua titubans*, illud enim Βασσαρίζειν significat.

[22] Superfluum fuerit adnotare τὸ δῶτε per ω esse à poëtico Aoristo δῶτι, non autem à δίδω. [23] Falsus

Bibendum esse. Ex Athenæo.

Agè verò, affer nobis, ô puer,
Ingentem phialam, ut plenum hauſtum
Ebibam. Hâc quidem decem infunde
Aquæ, illâc vero quinque vini
Cyathos, ut improterviter
Irrigando me debaccher.
* * * * * * * * * *

Agè, date, neque amplius iſto modo
Crepitúque & jubilatu
Scythicum potandi morem ad vinum
Affectemus, verùm lepidis
Subinde bibentes in cantationibus.

In Amorem. Ex Arſenio.

Cupidinem etenim tenerum
Celebro abundantem coronis
Florulentis cantando.
Idem & potens deorum eſt,
Idem & homines domat.

In

[23] Falſus eſt *Busbeius* noſter diligentiſſimus, cùm exiſtimaverit ὑποπίνειν eſſe *largiùs bibere*, cum ſit *ex intervallis bibere*, ut vel hinc cuilibet manifeſtum eſſe poterit.

[24] Μίτραι πολυάνθεμοι, *Coronæ* ſunt *Cupidinis*. Mitræ enim iſtæ, infulæ erant, quibus varii flores intexebantur, à Μίτος, quod eſt *filum*.

[25] Antho-

Εἰς Ἔρωτα.

[25] Στέφος πλέκων πόθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
Καὶ τῆδε πέρων καταγὼν
Ἐβάπτισ' εἰς ἓν οἶνον·
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν.
Καὶ νυῦ ἔνδον μελῶν με
Πτερύγισι γαργαλίζει.

Εἰς Ἄρτεμιν.

Γυνέμαι σ' ἐλαφηβόλε,
Ξάνθη παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἵκευ νυῦ ἐπὶ [26] ληθαίῳ
Δίνησι, θρεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκατόρεα πόλιν
[27] Χαίρουσ'· ἐ γὰρ [28] δυσημέρους
Ποιμάνεις πολιήτας.

Εἰς

[25] Anthologia nescio cui *Juliano Ægyptio* odarium hoc tribuit, quod sanè indigné fero.

[26] *Lethæus* amnis in Asiâ est juxta *Ephesum* urbem. Est igitur Ἐριοκαρδίων ἀνδρῶν πόλις ipsa *Ephesus*, clade aliquâ, ut videtur, afflicta.

[27] Notandum omnes hos versus esse Glyconicos, præter

In Amorem. Ex Anthologia.

Coronam quondam nectens inveni
In roſis Cupidinem,
Penníſque ſuis eum prehendens
Intinxi in vinum:
Accipiens vero eum ebibi.
Atque etiam nunc intra viſcera mea
Pennis ſuis me titillat.

In Dianam. Ex Hephæſtione.

Supplico tibi, cervorum jaculatrix,
Flava puella Jovis, agreſtium
Hera Diana ferarum,
Veni jam ad Lethæi
Vortices, cordibus afflictorum
Virorum intuere urbem
Læta: non enim immites
Tu paſcis cives.

In

præter tertium atque ultimum, qui ſunt Pherecratii.

[28] Ἥμερος, *humanus* eſt, quia (ut *Theophraſtus* auctor eſt in libris de Plantis) ὁ ἄνθρωπος ἀγρίου ἥμερον. Sunt igitur ἀνήμεροι *barbari* atque *immites*, vel (ut *Virgilii* verbis utar) *Obtuſa geſtantes corda.*

[29] Notan-

Εἰς Κόρινν.

[29] Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με,
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλεὸς φεύγεις, δοκέεις τ᾽
[30] Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
[31] Ἴαθι νῦν, καλός μοι ἔστι
Τὸν χαλινὸν ἐμβαλοῦμαι,
Ἡνίας δ᾽ ἔχων τρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῶτα δ᾽ λειμῶνας τε βόσκειν,
Κῦφά τε σκιρτᾶν παίζειν·
Δεξιὸν γὰρ ἱπποτρόφου
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

[32] Εἰς Μύρτιλλαν.

[33] Θεαμοῦν ἄνασσα Κύπρου,
[34] Ἵμερε καὶ Χαρίτων χαρίεις,
Γάμου βιότοιο φύλαξ,

Τμέας

[29] Notandum omnes istos versus esse Trochaicos interspersis subinde Spondæis & Dactylis, præterquam quòd quartus quisque sit Trimeter, constánsque ex duobus Trochæis unóque Dactylo. Πῶλος communis generis est. Sunt autem Thracii equi cæteris ferociores.

[30] Hoc est, pro insulso me habes capitone, harúmque rerum imperito.

[31] Ἴαθι τοί dicitur pro Ἴαθι σὺ festivè, ut supra Ἄφες τοί, & habet ἦθος.

[32] Hanc

In Puellam. Ex Heraclide Pontico.

Pulla Threicia, quid vero tu me,
Torvum oculis intuens,
Crudeliter fugis, putáſque
Nihil me intelligere quod ſapit?
Scito tu verò, commodè ſi tibi
Frœnum injecero,
Lora indè manu tenens te vertero
Circa metas ſtadii.
Jam verò per pratáque paſceris,
Levitérque exſiliens ludis,
Peritum enim equiſonem
Non habes aſcenſorem.

In Myrillam. Ex Henrici Stephani Lyricorum Fragmentis.

Venus, ô Regina Divûm,
Amor, ô potens vigentum,
Hymen & Tutela vitæ,

Ego

[32] Hanc Oden omnes intentatam reliquere & prorſus neglectam.

[33] Pro Θεαινῶν legimus Θεαιγῶν, etſi altera Impreſſio habeat Θεάων, nullâ auctoritate.

[34] Ἵμερος *Deſiderium* eſt, ſive *animi lubentia*, Veneríſque alter filius, *Quam Jocus circumvolat & Cupido*, quod *Horatius ex Heſiodo* expreſſiſſe videtur.

Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

[35] Du-

Ὑμέας λόγοις [35] λιγαίνω,
Ὑμέας ῥίθοις κυδαίνω.
Ἴμερον, Γάμον, [36] Παφίην
Δέρκεο πῆ [37] νεμίνν, δέρκεο κῦρε,
[38] Ἔρρεο μή σε φύγῃ πέρδικα ἄγρα.
Στρατόκλειος φίλα Κυθήρης,
Στρατόκλειος [39] ὥρη Μυρίλλης,
Ἴδε πῆ φίλιον γυαῖκα,
[40] Κομάει, τέθηλε, λάμπει.
Ῥόδον ὠθέων ὠάσει,
Ῥόδον ἐν κόμαις Μυρίλλα.
[41] Ἥλιε τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι,
[42] Κυπάρισσοι πεφύκοι Ζεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Εἰς

[35] Dudum oſtendimus τὸ λιγαίνειν eſſe ſtridulo quodam ſono crepitare.

[36] Pro Παφίης reponendum eſſe duximus Παφίην, ut eſſet Ἐπανόδε quædam ſpecies, quâ nomina deorum, quos ante invocaverat, repetuntur. Quid enim eſt Γάμον Παφίης hoc loco?

[37] Pro νεᾶνιν omnino reſcribendum eſt νεανίν, metri causâ; ſunt enim duo iſta carmina Elegiaca Brachycatalectica, ſicuti & poſtrema etiam duo. Miſerabiliter dixit; Δέρκεο πῆ νεανίν, δέρκεο κῦρε. Credibile eſt enim Myrillam iſtam Stratoclem deperiſſe.

[38] Hoc eſt, *Maturè ſurge*, atque ocyùs accinge te perdicis hujus aucupio, *Dum eos in tenerâ pecori gratiſſimus herbâ eſt*: Siquidem illud tempus capiendis perdicibus aptiſſimum habetur. Zelotypiam Stratocli incutere conatur: non erat enim adeò informis, quin poſſet, veluti perdix citò avolare. Sunt autem perdices, auctore Artemidoro, ὀρνιθάνθοποι καὶ ποικίλοι,

Ego vos celebro cantu,
Ego vos honesto versu,
Amor, Hymen & Cythere.
Respice tu puer hanc, respice quæso.
Surgito, ne perdix avolet, auceps.
Stratocles gratus Cythere,
Stratocles ô vir Myrillæ,
Tuam conjugem videto,
Nitet en & læta floret.
Rosa tu Regina florum,
Rosa virginum Myrilla.
Ostendat thalamos Sol mihi vestros,
Cyparissúsque tibi crescat in horto.

Ia

ποικίλοι, h. e. *domitu difficiles atque vafræ*, & proinde in somniis γυναῖκας ἀδίους καὶ ἀστόβεις significare tradit.

39 Urbanè dixit Stratoclem virum Myrillæ: debuit enim esse. Erat autem φίλος Κυθήρης, quia talis puellæ amore felicem eum *Anacreon* credit.

40 Hoc est, *læta est*, *floret*, *nitet*, τὸ κομᾶει admodum signatè dicitur; quasi diceret, *sublimiter lætà apparet*. Τέθηλε autem in præterito positum est, quòd ad Juventæ florem jam pervenisset Myrilla.

41 Posui φαίνοι pro φαίνει, ut conveniret τῷ πεφύκοι in versu sequenti: quasi tu diceres, *Utinam hic Sol connubium tuum tandem mihi ostendat, quod senè pulcherrimum fuerit mihi spectaculum.*

42 Hoc est, *Cupressus in horto tuo tibi nascatur*; quasi diceret, eximia, qualis ipsa est, nascatur tibi ex eâ proles.

Erat enim Myrilla (ut credi par est) insigni atque decora corporis proceritate. Huc spectare videntur

Εἰς Ἀνακρέοντα.

43 Ἀνακρέων ἰδών με,
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
44 Ὄναρ με προσκάλεσε.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐλὸν,
Περιπλάκιδα φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δ',
45 Καλός τι καὶ γανύφρων.
Τὸ χεῖλος ὥζεν οἴνου·
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει·
Ὁ δ' ἐξελὼν καρμύξε
Ἐμοὶ τέρας δίδωσι·
Τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
46 Ἐγὼ δ' ἄβελος αὐδὺς
Ἐδηγάμην μετώπῳ.
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ἔρωτος ἐ πέπαυμαι. ANA-

quæ *Theocrito* dicuntur in *Epithalamio Helenes*,

Ὣδε κὴ ἀχρυσία Ἑλένα διαφαίνετ' ἐν ἠμῶν,
Πιέρη, μεγάλη· ἅτ' ἀνέδρεμεν ὄγμος ἀέρρα,
Ἢ Κάπῳ Κυπάρισσος, ἢ ἄρμασι Θέσσαλος ἵππος.

Est autem obiter hic notandum, ultimum versum habere Anapæstum pro Dactylo, quod & nos in versione nostra imitati sumus.

43 Si non fuisset per tres versus, penè jurâssem hanc Oden fuisse ab ipso Anacreonte conscriptam. Hercules! quàm pura, quam concinna! quàm fluens est atque numerosa! Sunt tamen in eâ nævi, qui jam cum bona venia *Stephani* manium mihi sunt tollendi.

44 Pro Ὄναρ λέγων προσῆκε (credo *Stephanum* voluisse

In Anacreontem. Incerti Authoris:
Ut narrat Stephanus, *verùm ut ego puto ipſius* Stephani.

Anacreon videns me,
Teius melodus,
Somnio me ad ſe vocavit.
Tum ego currens ad eum,
Complexus ſum illum oſculando.
Senex is quidem erat, at formoſus,
Formosúſque & lætus.
Labium ejus olebat vino:
Modò autem vacillantem
Cupido manu duxit.
Ille autem eximens capite
Mihi corollam donat:
Hæc autem olebat Anacreonte.
Ego verò inconſultus protinus
Alligabam eam fronti.
Atque inde etiam uſque nunc
Ab amore non ceſſo. *Ana-*

luiſſe λέγω) repoſui Ὅταρ με προσπαλέοντ', quod & clariùs & concinniùs videretur ita concipi poſſe.

45 Pro Καλὸς ὁ φίλδνος, reſcripſi Καλός τε φίλδνος. Unde enim noſſet Poëta primo aſpectu eum fuiſſe φίλδνον? neque quiſquam mihi vitio vertat vocem γανύφρων à me fuiſſe confictam, ad Analogiam reliquarum vocum ejuſdem formæ.

46 Pro Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἅμα, ſuppoſui, Ἐγὼ δ' ἄφαρ ἐθέλος ἐυθύς, quod magis liberale atque Anacreonticum videretur vel ipſi *Stephano*, ſi jam in vivis ageret. Satis enim certus ſum delicatulum *Anacreontem* nunquam fuiſſe voce μωρὸς uſurum, neque de ſeipſo, neque de quoquam alio.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Εἰς Τιμόκριτον.

Καρτερὸν ἐν πολέμοις Τιμόκριτον, ἔστε τόδε σῆμα·
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Εἰς Ἀγάθωνα.

Ἀβδήρων περιθωύσσει τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ὅτι πυρκαϊῆς ἦλθ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἡνάρισε συνερῆς ἐν περιφαλίῳ μάχης.

Εἰς Κλεωνοείδην.

Καί σε Κλεωνοείδη πόθος ὤλεσε παντοίδος ἀμπὶς,
Θαρσήσαντα νότῳ λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέρυθρος· ὑγρὰ δὲ τὴν
Κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

Εἰς Ἑλικωνιάδα, Ξανθίππῳ δὲ Γλαύκῃ, περὶς Βάκχας.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνίας· ἡ δ' ὑπὸ πεύκῃ
Ξανθίππου Γλαύκη δ' ἡ περὶ δένδρον ἐρχομένη.

Ἐξ

ANACREONTIS EPIGRAMMATA. *Ex Anthologia.*

In Timocritum.

Strenuus in prœliis Timocritus est ille cujus hoc sepulchrum est:
Mars fortibus non parcit, sed ignavis viris.

In Agathonem.

Pro Abderis mortuum gravem viribus Agathonem.
Universa urbs ista ad rogum ploravit.
Haud enim quenquam ex adolescentibus talem cruentus Mars,
Sustulit invisæ in turbine pugnæ.

In Cleonoriden.

Etiam te, Cleonoride, desiderium patriæ telluris perdidit,
Audentem in noti procellam hybernam.
Hora illa etenim te illaqueavit quæ nullum sponsorem admittit: humidíq; tuam
Fluctus in delectabilem profluxerunt ætatem.

In Heliconiada, Xanthen, atq; Glaucam, tres Bacchas.

Quæ thyrsum tenet Heliconias est: quæque juxta eam
Xanthippe: Glauca autem quæ proxima venit.

Ἐξ ὀρέων χωρεῦσι, Διονύσῳ ϑ' φέρουσι
Κισσὸν ϑ' σαφυλὴν, πίονα ϑ' χήμερον.

Εἰς τὴν Μύρωνος βῶν.

Βυκόλε, πῇ ἀγέλην πορφυρῶ νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βοσὶ ζωξελάσῃς.

Εἰς τὸ αὐλό.

Βοίδιον ὃ χαλκοῖς τετυπωμένον, ἀλλ' ἐπὶ γήρως
Χαλκωδὲν, σφετέρῃ φόβατο χειρὶ Μύρων.

Τὶς Φίλος.

Οὐ φίλος ὃς κεραπεῖ ϖᾶσ' πλέον οἰνοποτάζων
Νείκεα ϑ' πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
Ἀλλ' ὅστις Μουσέωντε ϑ' ἄγλαα δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται ϑυφροσύνης.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΑΝΑΡΕΟΝΤΙΟΝ, εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰ ἔχοντα χαίτην,
Ὠχρέαν τε τὴν ὄψιν,
Ἄγειν τὸν ὦ ϖρὸς αὐτὴν Ἔπαξε

De monte decedunt, Bacchóque ferunt
Hederam atq; uvam, pinguémq; caprum.

In Myronis Vaccam.

Bubulce, armentũ procul pasce, ne Myronis
Buculam ut spirantem unà cum bobus abigas.

In Eandem.

Buculam hanc fusoriis fornacibus non formatam, verùm à senectute
Signatam, suâ mentitus est manu factam Myron.

Quis commodus Sodalis.

Is non est Sodalis qui ad plenum craterem vinum potans
Rixas & bellum lachrymosum narrat.
Sed is qui Musarum & splendida dona Veneris
Unà commiscens, amabilis meminit lætitiæ.

THEOCRITI

ANACREONTICUM, *in mortuum Adonin.*

Adonin Cytherea
Ut Vidit mortuum primulùm,
Informem gerentem cæsariem
Pallidámque genam,
Ducere suem ad seipsam

Ἔπαιξε τὼς Ἔρωτας.

Οἱ δ' αὐθέως ποτῆμοὶ
Πᾶσθμ δραμόντες ὕλθμ,
Στυγνὸν τὸν ἰῶ δρυεῦον,
Δῆσθμ τε καὶ πέδησθμ.
Χ'ὠ μὺ βρόχῳ ἁλοὺς
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ' ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπε τοῖσι τόξοις.
Ὁ δὴρ δ' ἔβαγε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὸ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Ῥώτων κάκισε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μυ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ δὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὀμνυμί σοι Κυθήρη,
Αὐτὼ σε ἢ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτα μυ τὰ δεσμά,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς
Τὸν δρυδρα τὸν καλόν σὸ
Οὐκ ἤθελον παταύξαι.
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμῳνούμυν φιλᾶσαι,
Καὶ μὸ καπεσίναζε.
Τέτυς λαβοῦσα Κύπρι,

Τέτυς

Mandavit Amoribus.
Hi autem protinus veloces
Omnem percurrentes ſylvam,
Turpem ſuem requirebant,
Ligaverúntq; & religaverunt.
Atq; alter quidem eum capiſtro alligans,
Trahebat captivum:
Alter autem pone agens,
Feriebat eum arcubus.
Fera autem progrediebatur timidè:
Metuebat enim Cytheren.
Huic deinde dicebat Venus,
Omnium Ferarum peſſima,
Túne hoc femur læſiſti?
Túne virum meum percuſſiſti?
Fera deinde hoc modo dixit.
Juro tibi Cythere,
Per ipſam te & per virum tuum,
Pérque hæc vincula mea,
Atque per hos duos venatores,
Me virum tuum formoſum
Non voluiſſe ferire.
Verùm ut imaginem illam intuebar,
Et non ferens amoris æſtum,
Nudum quod gerebat femur
Deperibam oſculari,
Atque hoc eſt quod mihi nocuit.
Hos prehendens ô Venus, Hos

Τέττυξ κόλαζε, τέμνε·
Τί γὰρ φέρεις ἀθλιώτας
Ἐρωλικὰς ὀδόντας.
Εἴσηλ' ἐχέ σοι πάσηλ' ἀρκεῖ,
Καὶ ζᾶτ' ἐμᾶ ζᾷ χέλη.
Τὸν σ' ἐλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι,
Τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι.
Ἔκ τῶσ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν σὰν ἔβαινε.
Καὶ τᾷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαμε τὼς Ἔρωτας.

ΣΑΠΦΟΥ̃Σ ἌΣΜΑ

Εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομά σε,
Μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδε ἔλθ' αἴποτε κατ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ἄς πολλάκι
Ἔκλυες, πάτρος δ' δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες

Ἅρμ'

Hos caſtiga, ſeca:
Quid enim ego gero inutiles
Amatorios iſtos dentes?
Sin verò hi non tibi ſufficiunt,
Etiam hæc mea labia.
Hujus verò miſerta eſt Venus,
Dixítque Amoribus,
Ut vincula ei ſolverent.
Ex hoc verò eam inſequebatur,
Et ad ſylvam non progreſſus eſt amplius,
Atque ad ignem accedens
Comburebat ſuos Amores.

SAPPHUS ODE *in Venerem.*

Ex Dionyſio Halicarnaſſeo.

Verſicolori ſolio immortalis Venus,
Filia Jovis dolos nectens, ſupplico tibi,
Ne me pœnis neque mœroribus doma
Veneranda animum.

Verùm huc ades, ſiquando per Amorem
Meam vocem audieris, quam tu ſæpius
Auſcultabas, patríſque domum relinquens
Aureum veniſti

Currum

Ἄρμ' ὑπζόξασα, καλοί σ' ἆγον
Ὠκέες στρυθοὶ, πέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀισ' ὠρέαν αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὅττι δ' ἴλω τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι.
Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ
Καὶ σαγήνευσόμ φιλότητα. τίς σ' ὦ
Σάπφοι ἀδικεῖ;
Καὶ γὰ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὅττε κελεύϐης.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μερίμναν. Ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ἄλλο εἰς Κόρινν.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ἀνὴρ, ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνεί-
σας ὑπακούει,

Καὶ

Currum ſubjungens, pulchri verò te egerunt
Celeres paſſeres, alas ſuas nigras
Crebrò vibrantes à cœlo per æthe-
rem medium:

Protinúſque pervenerunt: Tu verò ô beata
Subridens immortali vultu tuo,
Rogabas, quodnam erat quod paſſa ſum, & quod
Huc te vocarem.

Et quodnam meo maximè velim fieri
Furenti animo, quámve rurſus Suadam
Atque irretientem amorem. Quis te ô
Sappho lædit?

Etenim ſi fugit, citò te ſequetur:
Sin autem non accipit, quin ipſe dabit:
Sin verò non amat, citò amabit,
Atque ubi tu jusſeris.

Veni ad me & nunc, duríſque ſolve me
Ex curis: Quæque mihi te perficere
Animus concupiſcit, perfice; túque ipſa
Adjutrix eſto.

Alia in Puellam quandam, ex Dionyſio Longino. Catulli Verſio.

Ille mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat & audit

Dulce

Καὶ γελάσας ἱμερόεν, τό μοι πᾶν
Καρδίᾳ ἐν στήθεσιν ἐπόασεν.
Ὡς ἴδον σε βέβαγχεν ἐμοὶ γὰ ἄυδᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἴκει.
Ἀλλὰ καμμὰ γλῶσσ' ἔαγ', ἀν δ' λεπτὸν
Αὔτικα χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημ· βομβεῦ
σιν δ' ἀκοαί μοι.
Κὰδ δὰ ἱδρὼς ψυχρὸς κέκαπται, τρόμος δ'
Πᾶσαν αἰρεῖ· χλωροτέρη δ' ποίας
Ἐμμί· τεθνάμαι δ' ὀλίγω δέοις
Φάνομαι ἄπνυς.

Τῆς αὐτῆς ἐκ τῆ Ἡφαιστίωνος Γραμματικῆ.

Δέδυκε μὰν ἀ σελάνα
Καὶ Πληϊάδες, μέσαι δ' νύκτες, πάρα δ' ἔρχετ' ὤρα·
Ἐγὼ δ μόνα καθεύδω.

Ejusdem Sapphûs Odaria, ex Emendatione Isaaci Vossii.

Ποικιλόθρον ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
Παῖ Διὸς δολόπλοκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι, μή δ' ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θῦμον.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἴποκα κατέρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πόλυ
Ἔκλυες, πάτρος δ δόμον λιποῖσα
Χρύσιον ἦλθες

Ἅρμ'

Dulce ridentem; miſero quod omnes
Eripit ſenſus mihi. Nam ſimul te
Cypria aſpexi, nihil eſt ſuper mî
Quod loquar amens.
Lingua ſed torpet, tenues ſub artus
Flamma demanat, ſonitu ſuopte
Tintinant aures, gemina & teguntur
Lumina nocte.

Reliqua ſunt Henrici Stephani.

Manat & ſudor gelidus, tremôrque
Occupat totum: velut herba pallent
Ora: ſpirandinéque compos, Orco
Proxima credor.

Fragmentum Sapphûs, ex Hephæſtione.

Occidit quidem Luna
Et Pleiades, mediæ autem ſunt jam
Noctes, præteritque hora;
Ego tamen ſola dormio.

Ἄρμ' ὐποζόξασα, καλοί σ' ἄγον
Ὠκέες στροθοὶ ὤπὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ἀερρύη ἀϊθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὄττι δ' ἰῶ τὸ πέπονθα, κ' ὄττι
Δηῦτε κάλημμι.
Κ' ὄττι ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγηνέσαισ' φιλότητι, τί σ' ὦ
Ψαπφοῖ ἀδικῆ;

Καὶ

Καὶ γὰρ εἰ φύγῃ, ταχέως διώξει,
Αἰ δ' δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
Αἰ δ' μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει
Ἢ θέλοι ἐθέλοις.
Ἔλθε μοι κὠ νῦν, χαλεπᾶν δ' λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσαι
Θύμος ἱμέρρει τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ἄλλο.

Φαίνεταί Γοι κλυῖς ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνὴρ ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει κὠ πλασίον ἀδὺ φωνε-
σας ὑπακούει.

Καὶ

Ut planè dicam quod ſentiam, quovis pignore contenderem, Αἰολικώτατον hunc Voſſium hæc non è peregrinis Bibliothecis deprompſiſſe; verùm potiùs è Triphyliorum & Panchæorum monumentis, è quibus Euemerus ille Meſſenius ſacram ſuam hiſtoriam olim contexuerat; niſi quòd ſemel legerit Φαίνεταί Γοι κῆνος apud Hephæſtionem, quod tanti non eſt, ſi huc ſpectat; Quid quod eundem librum & ὄρνυμι & ὄρνυτι habere

---

ΣΑΠΦΟΥΣ

ἘΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τῷ γειτονεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μένισκος.
Κύρτον ἐς Κώπας μνᾶμα καλῆς ἀρετᾶς.

Ἄλλο

Καὶ γελαΐς ἐμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν,
Ὡς γὰ εἴδω σε βραχέα με φώνας
Οὐδὲν ἔτ' ἦκει,
Ἀλλὰ καμμεῦν γλῶσσα σέαγε λέπτον
Αὐτίκα δ' χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι, βόμβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.
Καδδι' ἴδρως ψυχρὸς κέκαται, τρόμος δὲ
Παῖσαν ἄχρει χλωροτέρη δ' ποίας
Ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα
Φαίνομαι ἄλλα.

bere dicat? Hesychium scilicet, aut Dialectorum scriptores, è quibus τυίδε, κατερῶτα, πόλυ, ὠνὴρ, ὠδέρ, κάλημμι, ἄγχει, βραχέα, ἄλλα, &c. facillimè peti poturunt.

Quid quòd vel in ipso Plutarcho, in Libello quem inscripserat, Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτῦ προκόπτοντος ἐν ἀρετῇ, quæ ille sic interpolavit, Καμμεῦν γλῶσσα σέαγε λέπτον, &c. ita concepta legantur,

Κατὰ μὲν γλῶσσαν γε ..... λέπτον
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Quæ quidem utcunque exscriptorum vitio corrupta, satis tamen ostendunt vulgatam Lectionem eâ quæ exprimerat è Vossiano cerebello esse saniorem?

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

Ex Anthologia.

Piscatori Pelagoni Menisc' pater reposuit Nassam & tonsam, monumentum miseræ illius vitæ.

Ἄλλο.

Τιμάδ᾽ ἄδε κήνις, πάμ᾽ δὴ περὶ γάμβιο δαμνοΐζαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεο᾽ θάλαμο᾽.
Ἂς δ᾽ ἀπολιμπύας πᾶσαν νεοθηγὲ χαλκῷ
Ἄλικες ἰμερτᾷ κεφαλὸς ἔθεντο κόμᾳ.

Occipio vereri, mi Lector, ne aliquis è sciolorum vel malignorum turbâ me ideò Græcè nesciisse dicat, quòd præ nimio brevitatis studio ad p. 48. ἁπλῶς dixerim Adjectivum Σωόφρων in neutro genere poni, cùm sit Fœmininum. Quare isto loco subjiciendum censui, id factum fuisse per Figuram quod à Grammaticis dicitur Σολοικοφανές. Revera enim Σωόφρων istud refertur ad ἐκείνη, quod præcesserat, & cum Articulo τὸ conjungitur τεχνικῶς, suppresso scilicet αὐτῷ εἶναι, vel aliquo tali

---

ΤΕΛΟΣ.

Aliud.

Timadis iſte cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
Excepit Proſerpinæ nigricans thalamus.
Cujus & pereuntis omnes recenter-exacuato ære
Æquales amabilem capitis poſuere comam.

---

tali. Occurrit etiam aliud inſigne Σολοικοφανὲς inferiùs ad p. 80. in iſtis,

Νεοθηλέσ' ἅμα κέρσαις
Ὑπὸ βαρείτῳ χερσὶν
Βίον ἤσυχον φέρωμεν.

Quo in loco ſatis mirari non poſſum *Cantabrigienſem iſtum Compilatorem* latere potuiſſe τὸ φέρωμεν referri æquè ad Νεοθηλέσ' κέρσαις atque ad proximum χερσὶν, verùm neſcio quam lacunam ſomniaſſe.

FINIS.